

Cuviosul Iosif Isihastul

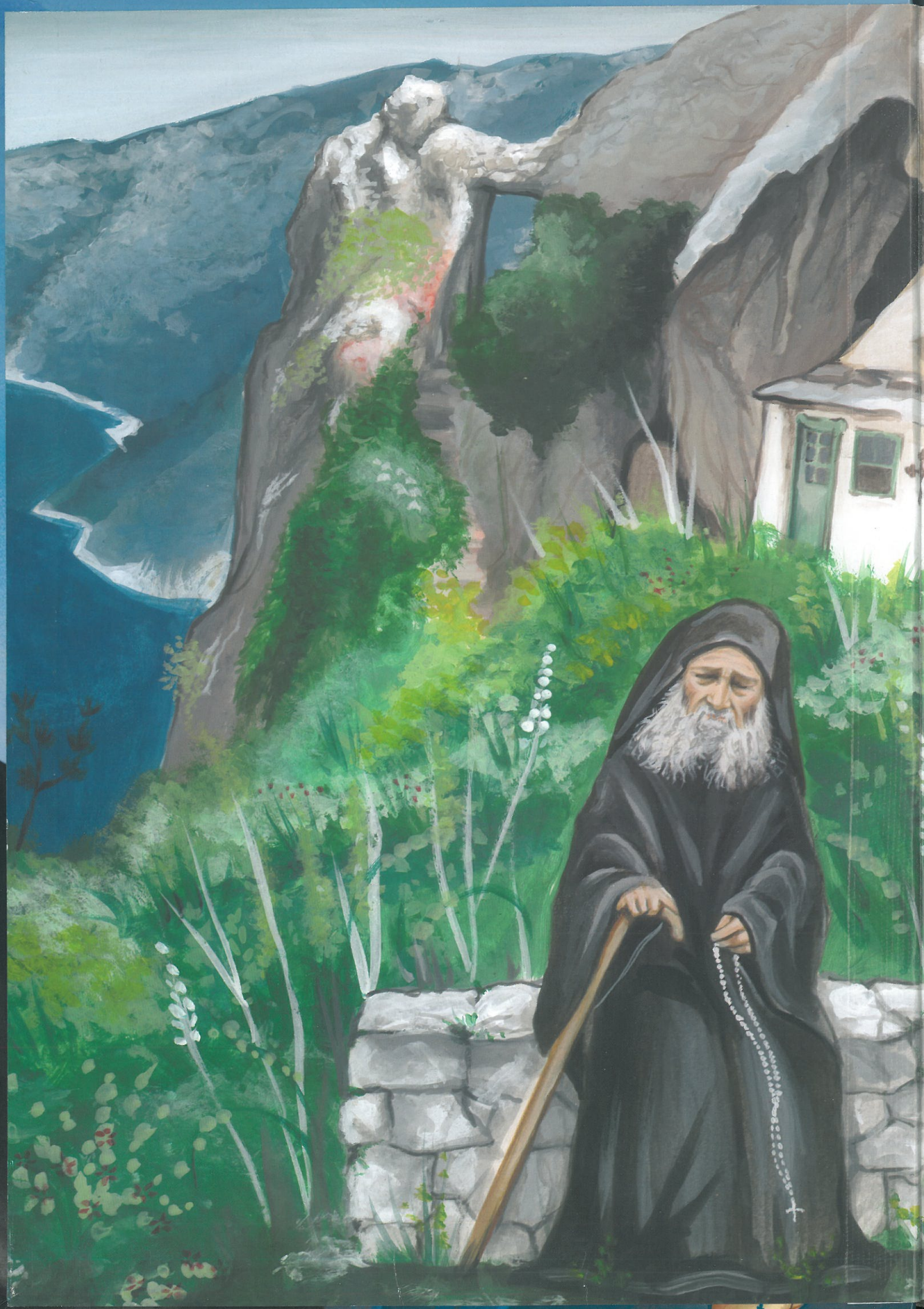
în căutarea rugăciunii inimii

Ilustrații: Adelaida-Seila Konstantinou

IMT

M-REA SF. IOAN BOTEZĂTORUL
MESA-POTAMOU, CIPRU

Editie îngrijită la Mănăstirea Diaconești
Traducere: Mănăstirea Diaconești
Ilustrații: Adelaida-Seila Konstantinou
Redactor: Anca Stanciu
DTP Georgian Ion

Traducere după: Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου Μέσα Ποταμού,
Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Αθήνα 2017, © ΑΘΩΣ ΕΠΕ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟ-
ΔΡΟΜΟΥ ΜΕΣΑ ΠΟΤΑΜΟΥ © Editura Bonifaciu 2020,
pentru prezenta versiune românească

Distribuție: Editura Bonifaciu
Tel: 0755276934, 0721851486
Comenzi online: www.libriabonifaciu.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂNĂSTIREA SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL (Mesa Potamu)

Cuviosul Iosif Isihastul : în căutarea rugăciunii inimii / Sfânta Mănăstire a Sfântului Ioan Botezătorul, Mesa Potamu ; il.: Adelaida-Seila Konstantinu ; tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului. – Bacău : Editura Bonifaciu, 2020

ISBN 978-606-8439-34-1

I. Konstantinu, Adelaida-Seila (il.)

IMT

M-REA SF. IOAN BOTEZĂTORUL
MESA-POTAMOU, CIPRU

Cuviosul Iosif Isihastul

în căutarea rugăciunii inimii

Ilustrații: Adelaida-Seila Konstantinou

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Ioachim,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Traducere din limba greacă:
Mănăstirea Diaconești

Editura BONIFACIU 2020

Cuvânt de binecuvântare
†IOACHIM,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Copiii sunt prezentul, dar și viitorul unei familii, al unui neam, al umanității, în general. Inocența, curăția și frumusețea se pot ușor citi pe chipul lor suav și plin de mireasmă, asemeni crinului Bunei-Vestiri. Imaginea mamei cu pruncul în brațe reprezintă icoana Împărăției lui Dumnezeu. Hristos, luând un copil în brațele Sale, a voit să ne arate că ei sunt icoana Împărăției lui Dumnezeu, iar pentru a pătrunde în universul acesteia trebuie să rămânem în dimensiunea sufletească a copilului. Părinții născători de prunci participă la perenitatea umanității și se străduiesc să contribuie la edificarea ei.

După naștere, potrivit legii firii, pruncii nu comunică prin cuvinte cu părinții sau cu cei din preajmă. Ei comunică doar în limbajul iubirii, care nu are nevoie de cuvinte, ci numai de liniște. Iubirea este Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire. Cu El comunicăm mistic, în duh, așa cum eremitul sau pustnicul, în isihia lui, ajunge la rugăciunea curată, când nu mai comunică prin gesturi sau cuvinte cu Dumnezeu, pentru că tihna și pacea Duhului s-a instalat ca o teofanie veșnică în sufletul lui.

Nu știu cum sunt pruncii de astăzi, dacă în leagăn mai vorbesc cu îngerii, căci, în mulțimea stărilor de criză care bântuie societatea umană contemporană, a apărut și criza angelică. Îmi amintesc, însă de copilăria mea, când mama, care a adus opt copii pe lume, legăna cu piciorul pe cei mai mici decât mine în covățică, iar cu mâinile torcea din caierul alb de lână, în tăcere. Se ruga lucrând, asemeni sihaștrilor din munți. În somnul lui angelic pruncul gângurea. Noi, copiii mai mari, în jurul lui, mânați de zburdălnicia vârstei, făceam zgomot. Atunci când hârjoana noastră depășea limitele suportabilului, mama intervenea, cerându-ne să stăm cuminți, ca nu cumva să trezim pruncul care, spunea ea, vorbește cu îngerii. Liniștea se instala ca o pace hristică, până când, uneori, adormeam și noi în jurul covatei unde stătea pruncul, precum Hristos în ieslea din Betleem. Cu ochii ei achimiți, ne veghea pe toți, trăgând firul din caier, care părea ca un cordon ontologic ce ieșea din caierul vremii și se depăna pe ghemul veșniciei. În familiile de atunci era un fel de isihie care nu se mai simte astăzi, în această lume în care decibelii amplificați la maximum ne fărâcă timpanele.

Felicităm pe măicuțele de la Mănăstirea Diaconești, care, având evlavie la Sfântul Cuvios Iosif Isihastul, doresc să readucă această liniște în familiile născătoare de prunci, prin traducerea operei catehetice a acestui mare sfânt al zilelor noastre în limba română. Astfel, lucrarea de față devine un prilej pentru părinți și copii de a crește în dragoste pentru Hristos, Biserică și sfinți. Căci prin isihie și rugăciune se plămădește sufletul de sfânt.

Vă îndemnăm să lecturați acest volum în paginile căruia veți regăsi un model demn de urmat pentru o viață trăită în bună rânduială. Călcând pe urmele sfinților, fie și numai prin intermediul cărților, avem și noi șansa de a deveni prieteni și casnici ai lui Dumnezeu, pentru a ne regăsi cu toții cu bucurie întru Împărăția Sa cea veșnică.

Câteva cuvinte și binecuvântări pentru copii

†ATHANASIE,

Mitropolit al Limassolului, Cipru

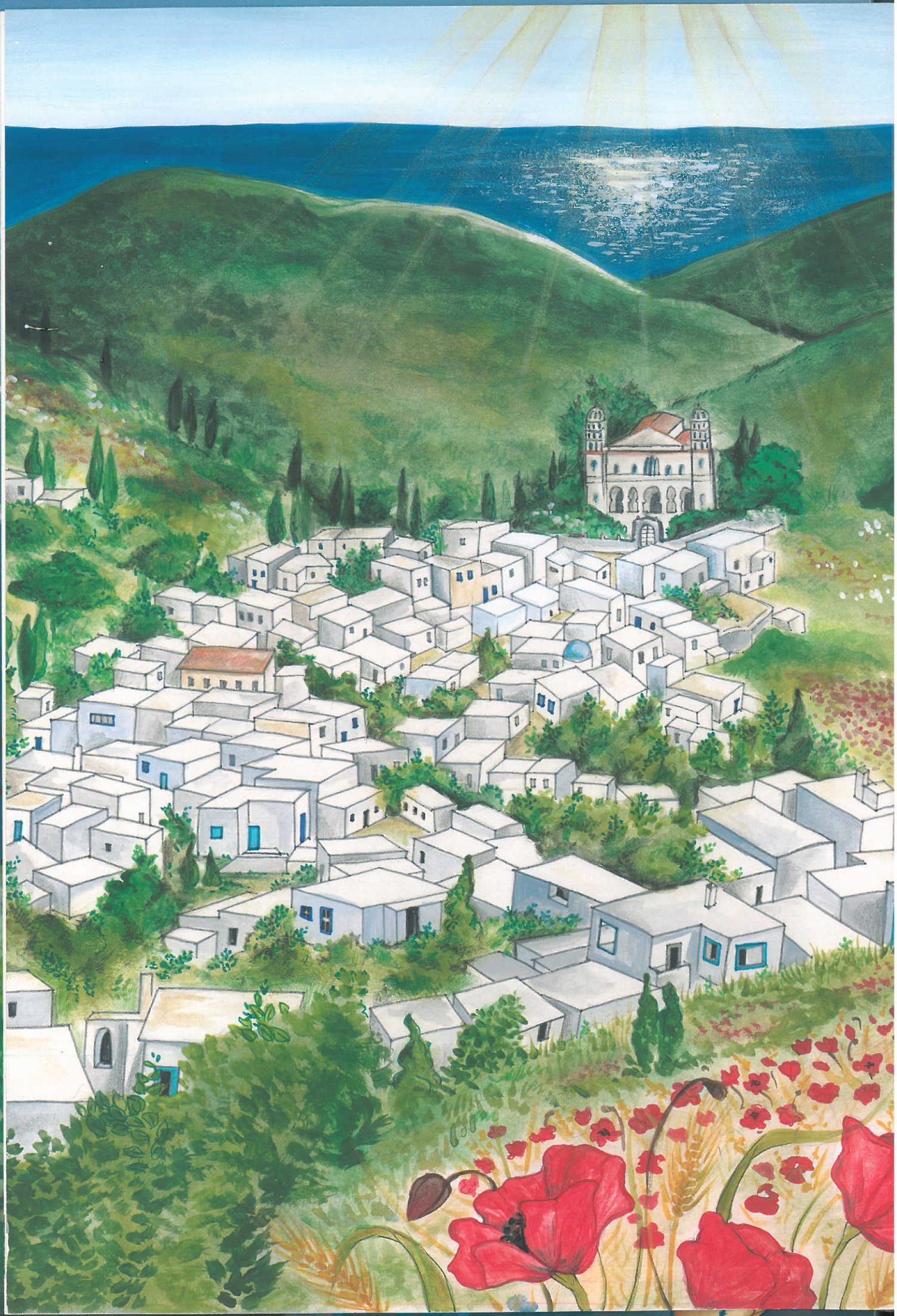
Dragi copii,

Cartea pe care o țineți acum în mână vorbește despre un mare sfânt al zilelor noastre, Cuviosul Iosif Isihastul. Starețul Iosif, prin viața lui demnă de uimire și prin învățăturile sale dumnezeiești, ne-a arătat că sfințenia nu aparține doar trecutului îndepărtat. Citind această carte veți vedea că toată viața sa a fost o luptă pentru a păstra vie în inima sa dragostea lui Hristos. Pentru aceea, s-a nevoit în singurătate, în peșteri și în crăpăturile pământului, departe de zgomotul lumii, ca să poată sta de vorbă neîncetat cu Hristos cel iubit al lui. Și cu adevărat a reușit în chip desăvârșit. Din prima clipă când L-a cunoscut pe Dumnezeu, de mic copil în lume, și până când și-a dat ultima suflare în Sfântul Munte, focul dragostei lui Hristos nu a slăbit deloc înlăuntrul său.

Noi, deși suntem oameni neputincioși, nu trebuie să ne descurajăm când citim despre faptele sfinților. Trebuie să ne amintim mereu că au fost și ei oameni ca noi, iar în strădania lor de a-L iubi pe Dumnezeu au întâmpinat mari greutăți. Negreșit, nu de puține ori au suferit și dureroase înfrângeri. Însă ceea ce i-a sfințit e faptul că niciodată nu-și pierdeau nădejdea atunci când greșeau, ci se ridicau ori de câte ori cădeau, iară și iară, continuându-și lupta cu credință în mila lui Dumnezeu. Mai ales acest lucru trebuie să-l învățăm și noi din viețile lor.

Ne rugăm ca minunata biografie a Cuviosului Părinte Iosif să aprindă în voi dorul dumnezeiesc de a-L iubi pe Hristos din toată puterea voastră. Sunt încredințat că Starețul Iosif se va ruga Domnului pentru voi, ca să vă învredniciți să-l urmați nu atât în nevoințele lui, cât în dragosta arzătoare pe care o avea pentru dulcele nostru Hristos.

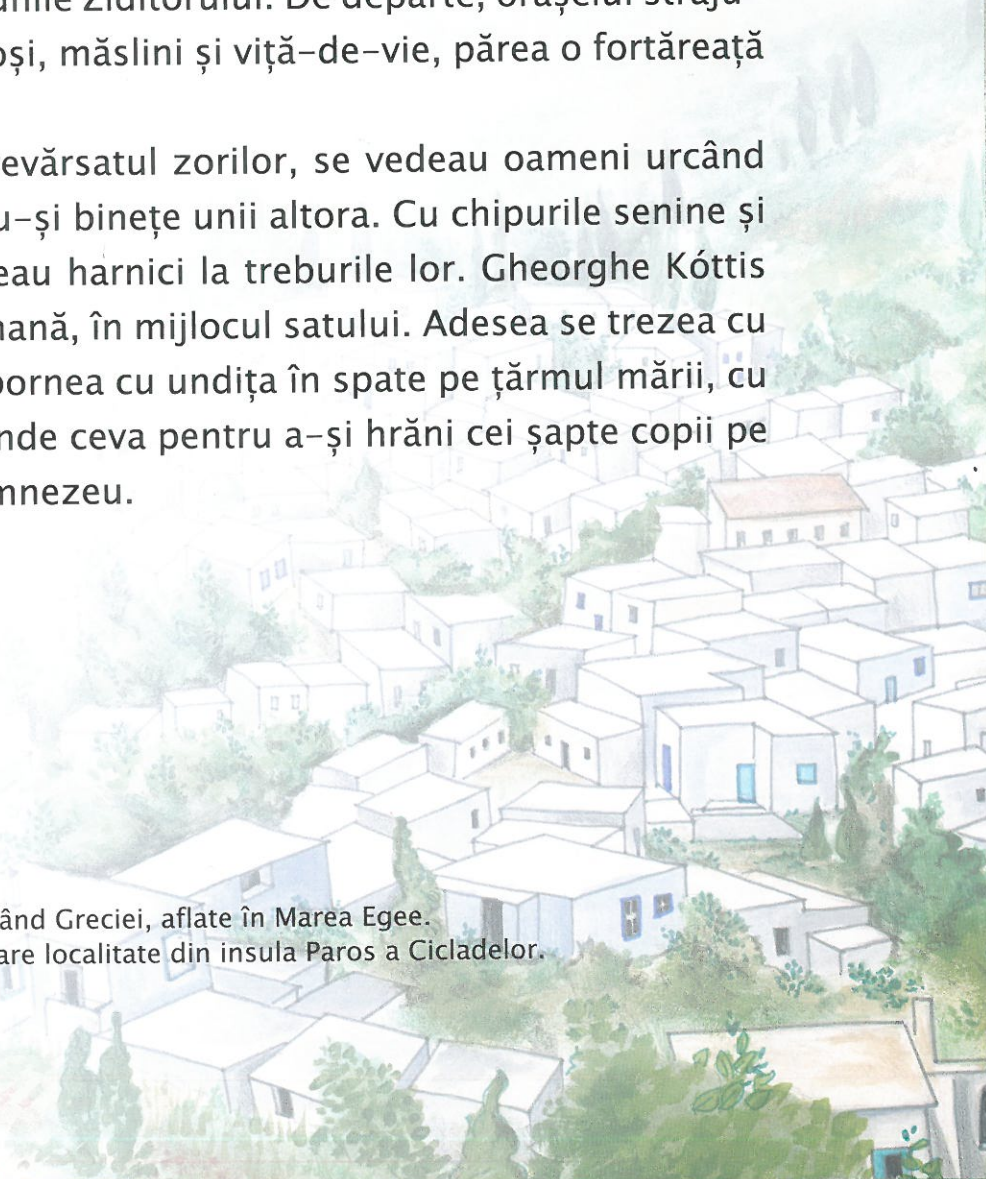
dată cu venirea primăverii, soarele începea să-și reverse din belșug lumina și căldura asupra Cicladelor¹. Văile verzi și dealurile domoale se îmbrăcau atunci în strai de sărbătoare, tresăltând de viață. De peste tot se auzeau, în taină, urări de bun-venit. Mireasma florilor, foșnetul frunzelor, valurile înspumate lovindu-se de stânci, toate îi dădeau slavă lui Dumnezeu.

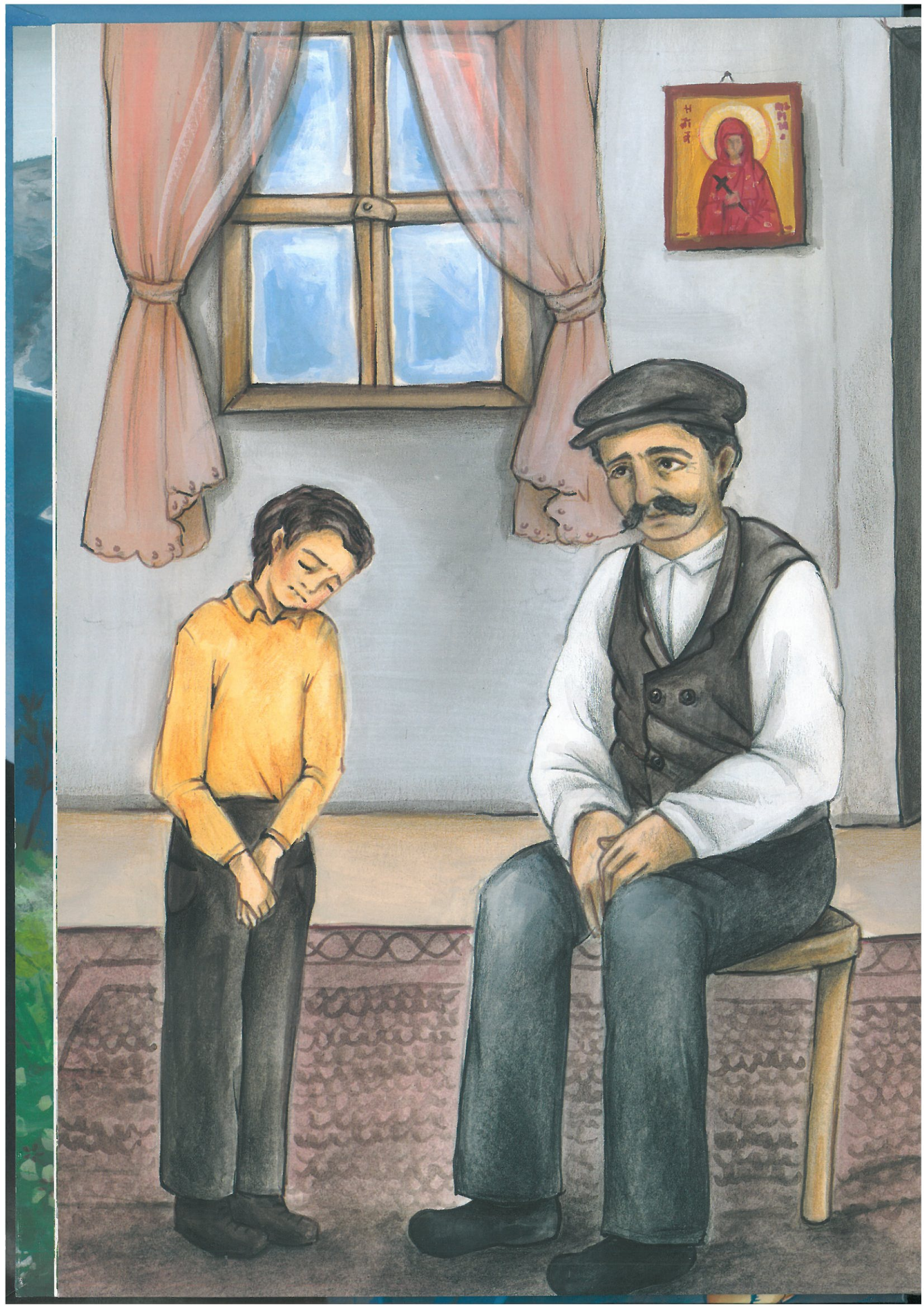
Dimineața de primăvară era grea de lumină, iar căsuțele albe din Levkes² păreau niște înger răsfirați pe pășunile Raiului, veselindu-se de minunile Ziditorului. De departe, orașelul străjuit de pini și chiparoși, măslini și viță-de-vie, părea o fortăreață din alte veacuri.

Pe drum, de la revărsatul zorilor, se vedeau oameni urcând și coborând, dându-și binețe unii altora. Cu chipurile senine și zâmbitoare, mergeau harnici la treburile lor. Gheorghe Kóttis avea o căsuță sărmană, în mijlocul satului. Adesea se trezea cu noaptea-n cap și pornea cu undița în spate pe țărmul mării, cu nădejdea că va prinde ceva pentru a-și hrăni cei șapte copii pe care îi dăruise Dumnezeu.

¹ Insule pitorești aparținând Greciei, aflate în Marea Egee.

² Levkes este cea mai mare localitate din insula Paros a Cicladelor.

Cel de-al treilea copil al lui Gheorghe era Francisc, cel ce avea să ajungă marele nevoitor al Rugăciunii lui Iisus, dumnezeiescul Părinte ce a tras și va trage mereu mii de suflete la dragostea lui Dumnezeu și la viața asemenea îngerilor pe care o duc monahii – Sfântul nostru Stareț³ Iosif Isihastul.

De mic se deosebea de frații săi printr-o mare noblețe. Conștiincios, ascultător, cu inima plină de dragoste pentru toți, ieșea ușor în evidență. Micile treburi gospodărești le împlinea cu multă râvnă, mulțumindu-i pe toți. Era un copil cuminte, dar și plin de viață.

Odată, făcând o năzbâtie, tatăl lui s-a hotărât să-i dea o bătaie bună, ca să-l învețe minte. Când Francisc află că urma să fie pedepsit, se apropie liniștit de tatăl său, plecându-și smerit capul pentru a-și primi pedeapsa. Văzându-l, Gheorghe a fost adânc înduioșat. Ochii i s-au umplut de lacrimi și i-a spus cu blândețe:

– Hai, du-te acum! Nu pot să te mai bat când văd că te smerești și-ți recunoști vina!

Maria, mama lui Francisc, când vedea minunata sporire duhovnicească a fiului său, își aducea aminte de visul neobișnuit pe care-l avusese în seara în care pruncul venise pe lume.

³ Părinte cu viață îmbunătățită, călăuzitorul duhovnicesc al unei obști monahale. Termenul este întâlnit și sub forma de „Gheron” – sau „Gheronda”, în adresările directe, după cum se obișnuiește în Sfântul Munte. (n. trad.)

Era ziua de 2 noiembrie a anului 1897. Iarna acelui an fusese mai grăbită, intrând nepoftită peste ultima lună de toamnă. Crivățul şuiera ca un tren grăbit, ce alerga să dea de veste cât mai iute în toate Cicladele schimbarea neașteptată a vremii.

Maria, întinsă pe pat, cu pruncul nou-născut alături de ea, fără să-și dea prea bine seama dacă ațipise cumva sau era trează, văzu deodată deasupra ei deschizându-se acoperișul casei. Era cu neputință să-l fi ridicat vântul, oricât de sălbătic ar fi suflat. Și, cum privea așa, în fața ei apăru un tânăr înaripat, de-o frumusețe uimitoare și plin de strălucire. Lumina care-l învăluia umpluse toată odaia, încât părea că se luminase de ziuă în plină noapte. Chipul acelui tânăr, nimeni altul decât îngerul lui Dumnezeu, strălucea cu atâta putere, încât nici nu putea să-l privească.

Oaspetele ceresc se apropie încet de prunc și începu să-i scrie numele pe-o tăbliță pe care-o ținea în mână. Maria se înspăimântă de ceea ce vedea, nemaiputând scoate o vorbă. Nu cumva acest oaspete era cel ce-i frânsese de-atâtea ori inima de mamă la moartea celorlați prunci ai săi? Nu s-a putut opri și a strigat:

„Ce faci? De ce scrii numele copilului meu?”.

„Împăratul are nevoie de el”, îi răspunse plin de pace tânărul cel luminos.

Maria amuți, plină de durere. Se temea ca nu cumva aceasta să însemne că pruncul va fi chemat de Dumnezeu la o vârstă fragedă, iar teama ei era îndreptățită, căci pierduse alți trei copilași, ca și pe primul ei bărbat. Avea totuși o credință tare, știind că Dumnezeu, prin tot ceea ce face, nu vrea decât binele făpturii Sale. Ca om însă simțea că nu va mai putea suferi pierderea încă unui copil, de aceea îi strigă îngerului cu durere, printre lacrimi:

„Nu! Nu mi-l lua! E al meu!”.

„Dar este scris aici!”, îi răspunse tânărul cu blândețe, arătându-i o condică, după care se făcu nevăzut cât ai clipi.

Zilele treceau, iar Maria aștepta cu spaimă să-l piardă din clipă în clipă pe Francisc al ei. Dar zilele s-au făcut luni, lunile s-au făcut ani, iar Francisc nu doar că nu a plecat, ci, dimpotrivă, a crescut, ajungând un tânăr plin de har și de virtute. Pilda vieții celei sfinte a mamei lui, care era într-adevăr un suflet binecuvântat, îi înrâurea adânc sufletul de copil, de aceea dorea să-i semene ei întru toate: în cinste, în hărnicie, în marea dragoste de Dumnezeu și de oameni.

Și la învățătură era printre cei mai buni. Citea cu multă sânguință și își făcea toate temele. După-amiezile și în zilele când nu mergea la școală, își ajuta tatăl la treburi, muncind din greu pe ogor, la semănatul și seceratul grâului, sau în grădinița lor de legume. Mergeau împreună la pescuit și aveau grijă de găinile de pe bățătură. Familia ajunsese deja foarte numeroasă. În afară de Emanuil și 'Erghina, frații mai mari ai lui Francisc, au venit pe lume și Leonardo, Maruso și Nicolae. Astfel, împreună cu Mihail, fiul Mariei din prima căsnicie, familia număra acum șapte copii. Deși toți locuiau în aceeași odaie, zilele acelea aveau să fie cele mai fericite din viața lor. Nimic nu putea să-i întristeze: nici sărăcia, nici lipsa mâncării. Simțeau că și dacă ar fi fost douăzeci de suflete în sărmana lor căsuță, tot ar fi păstrat bucuria Raiului în mijlocul lor.

Anii s-au scurs în tihnă în sânul familiei lui Gheorghe Kóttis. Maria, când își amintea de tânărul cel minunat care o vizitase în noaptea nașterii lui Francisc, spunea:

- Împăratul Care-l ceruse pe copil nu era moartea. Era Împăratul Ceres, Dumnezeu, Care l-a trimis pe îngerul Său să-l scrie pe Francisc în oastea îngerilor Săi pământești, în ceata călugărilor.

Dar iată cum a intrat Francisc în oastea lui Hristos, împlinindu-se astfel visul cel minunat al Mariei.

Timpul trecea, iar Francisc era acum un tânăr de șaptesprezece ani. Cu șapte ani în urmă, tatăl lui plecase la Ceruri fără de veste, iar Maria rămăsese să-și crească singură cei șapte copii. De atunci, viața lui Francisc s-a schimbat din temelie. În familia sa, locul tihnei a fost luat de lupta pentru traiul de zi cu zi, iar lipsa de griji a fost alungată de truda agonisirii celor necesare vieții. Francisc se silea din răsuputeri, la cei șaptesprezece ani ai lui, să se arate bărbat vrednic și neînfricat, pentru a le dovedi mamei și fraților săi că se puteau bizui pe el în vremurile grele ce aveau să vină. Renunțase și la școală pentru a putea munci mai mult ca să-și ajute familia. Erau însă timpuri nespuse de grele. Oricât trudea și se jertfea pe sine, sărăcia domnea în întreaga insulă și nu-l lăsa să câștige cât ar fi trebuit ca să le ușureze viața celor apropiați.

Într-o zi, întorcându-se de la lucru, își găsi mama așteptându-l îngândurată în curte.

– Francisc, dragul mamei...

– Ce e, mamă? o întrebă Francisc, nedumerit.

– Fiule, de multă vreme mă tot gândesc să-ți spun ceva. Ai crescut de-acum, ești bărbat în toată puterea cuvântului. Vezi, nu mai putem trăi cu puținele ouă pe care ni le dau cele două-trei găini ale noastre. Și, chiar dacă le schimbăm la băcan pe câteva sardine, mâncarea tot nu ajunge pentru frățiorii tăi. Au început deja să slăbească și mă tem să nu cadă la pat. Am inima grea, dar am să-ți destăinui totuși gândul meu, fiindcă altfel simt că nu se mai poate.

– Mamă, știi prea bine că sunt gata să-mi dau și viața pentru voi! Te rog, nu șovăi! Dacă pot în vreun fel să vă ajut mai mult, spune-mi și o voi face îndată!

– Francisc, gândul meu e să te duci la Atena, ca să câștigi un ban în plus, poate așa vor veni și pentru noi vremuri mai bune.

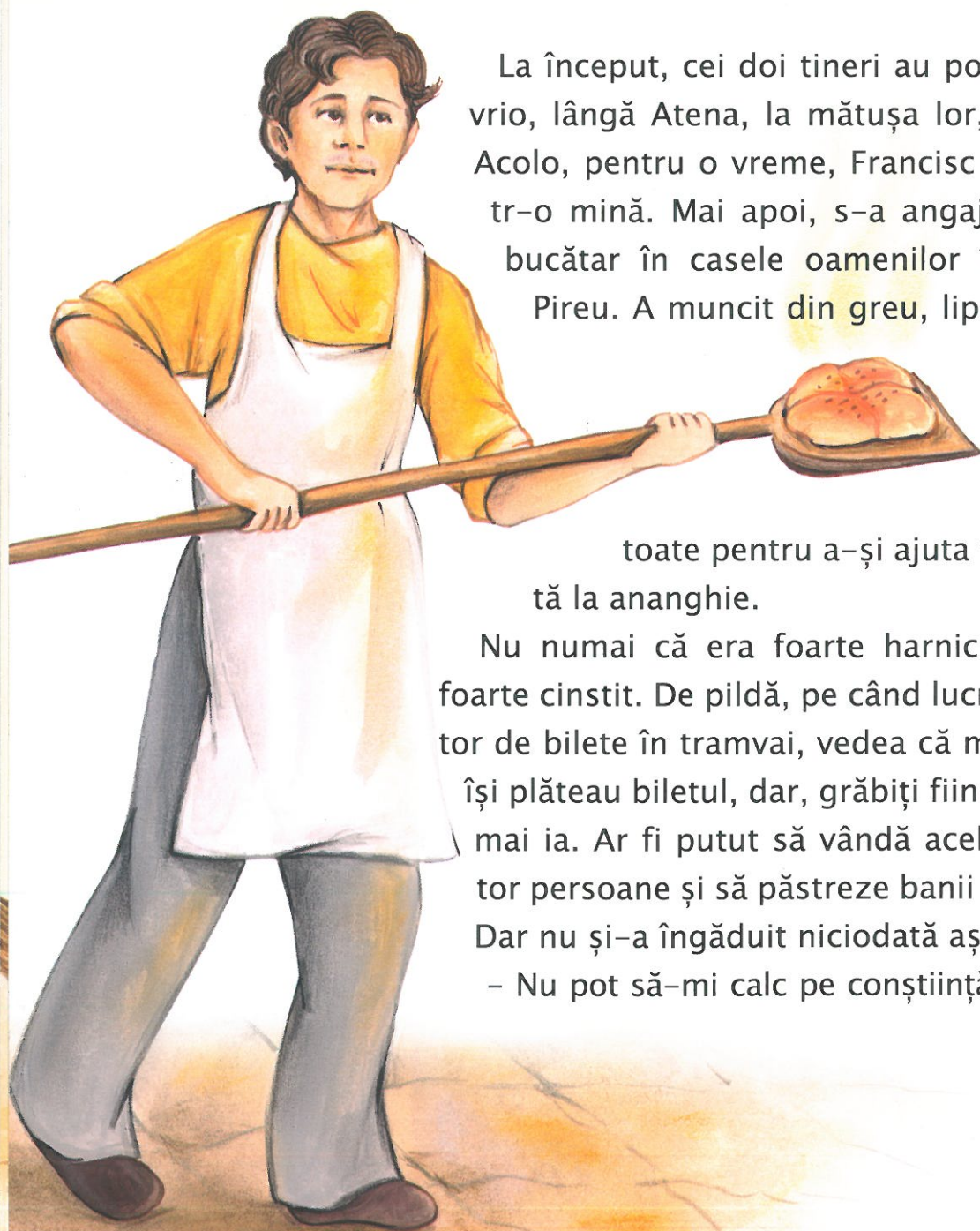

Îl voi trimite și pe Leonardo cu tine. Am auzit că acolo munca e mult mai bine plătită ca aici.

– Chiar acum îmi strâng lucrurile, mamă! Dumnezeu să ne întărească, iar eu voi face tot ce-mi va sta în putere ca să vă trimit ajutor!

– Bine, fiule. De aceea te trimit pe tine, pentru că știu cât ești de harnic și cât de mult ne iubești.

S-au îmbrățișat cu lacrimi în ochi, rugându-L pe Dumnezeu să-i ajute să se întoarcă acasă cu bine. A doua zi, în zori, primul vapor îi purta deja pe Francisc și Leonardo spre nădejdea unei vieți mai bune.

La început, cei doi tineri au poposit în Lavrio, lângă Atena, la mătușa lor, Alexandra. Acolo, pentru o vreme, Francisc a lucrat într-o mină. Mai apoi, s-a angajat brutar și bucătar în casele oamenilor înstăriți din Pireu. A muncit din greu, lipsindu-se de

toate pentru a-și ajuta familia aflată la ananghie.

Nu numai că era foarte harnic, dar era și foarte cinstit. De pildă, pe când lucra ca vânzător de bilete în tramvai, vedea că mulți călători își plăteau biletul, dar, grăbiți fiind, uitau să-l mai ia. Ar fi putut să vândă același bilet altor persoane și să păstreze banii pentru sine. Dar nu și-a îngăduit niciodată așa ceva.

– Nu pot să-mi calc pe conștiință, spunea el.

Din vânzarea acestui bilet supraviețuiește linia de tramvai și toți angajații! Cum aș putea să bag în buzunar un ban care nu-i al meu?

Însă Dumnezeu, Cel ce cunoaște adâncul inimii fiecărui om, l-a răsplătit pe Francisc pentru purtarea lui cinstită. Astfel, de multe ori, când se întorcea seara acasă, găsea, ca prin minune, mai mulți bani în portofelul său. Odată, surplusul de bani a ajuns la 50-60 de drahme, sumă care pe atunci echivala cu un întreg salariu!

- Cu banii aceștia voi cumpăra două lire de aur, și-a spus Francisc, ca să pun temelia unei vieți mai bune și mai tihnite.

După numai câteva zile de când luase lirele de aur, mergând la piață a întâlnit o monahie care voia să cumpere struguri. Însă, vrând să plătească strugurii, măicuța și-a dat seama că nu avea destui bani, pentru că strugurii se scumpiseră peste noapte. Fiind de față la

toată întâmplarea, Francisc a simțit o strângere de inimă.

– Luați strugurii și vi-i plătesc eu, i-a spus el maicii.

Monahia, adânc mișcată, a luat strugurii și s-a întors degrabă la mănăstire, ca să-i spună egumenei cele petrecute. Când a auzit, stareța i-a spus:

– Întoarce-te, caută-l pe tânărul acesta deosebit și roagă-l să vină la noi la mănăstire! Așa se cade, să-i mulțumim pentru ceea ce a făcut pentru noi!

Iar Francisc nu a șovăit, ci s-a dus la mănăstire. Maicile, drept mulțumire, i-au pus înaintea o masă cu tot ce aveau mai bun. Le-a mulțumit la rândul său și, înainte de-a pleca, a întrebat-o pe egumenă:

– Nu cumva aveți în mănăstire vreo maică bolnavă?

– Ba da, fiule, îi răspunse Maica Stareță, iar pe chipul ei trecu o undă de îngrijorare. Una din maici este la pat, bolnavă de tuberculoză.

Fără teama că s-ar putea molipsi, Francisc le-a rugat pe monahii să-i dea voie s-o cerceteze. Și, îndată ce-a văzut-o, a scos din buzunar cele două lire de aur și i le-a dăruit. Maica a fost mișcată până la lacrimi de dragostea sa. Atâta iubire le purta Francisc celor aflați în nevoie!

După un an de muncă, Francisc a fost chemat să-și facă stagiul militar, care în vremea aceea dura doi ani. După ce a terminat, a început să lucreze pe cont propriu, ca negustor mărunț. Avea

pe atunci 20 de ani. Plin de viață și cu o minte ageră, a reușit în doar câteva luni de zile să se bucure din plin de roadele muncii sale. De-acum înainte îi trimitea mamei suficienți bani pentru a-și duce liniștită traiul.

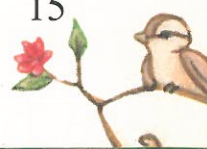
În scurtă vreme, a ajuns un negustor de seamă, căruia i se întrezărea un viitor luminos. Planul pe care și-l propusese, de a-și ajuta familia și semenii, fusese aproape împlinit. Venise însă vremea să se împlinească și un alt plan, despre care Francisc nu avea nici cea mai mică idee. Venise vremea să se adeverească cuvintele pe care îngerul i le spusese mamei lui, în seara în care se născuse. Și iată cum...

Stăpâna casei unde locuia Francisc avea două fiice evlavioase, care duceau o viață bineplăcută lui Dumnezeu. Acestea, văzându-l odată pe Francisc îngândurat mai multe zile la rând, l-au întrebat cu sfială:

– Ce-ai pățit, dragul nostru? De obicei ești vesel și plin de viață. Ți s-a întâmplat ceva? De-o vreme te vedem numai pe gânduri...

Francisc, la început, nu a vrut să le răspundă. Se temea să nu fie înțeleș greșit. Cunoscându-le însă evlavia, a prins curaj și le-a mărturisit taina sufletului său, care îi schimbaseră atât de mult purtarea:

– Într-o seară, după ce m-am întors de la lucru, m-am așezat puțin să-mi trag sufletul, căci eram tare ostenit. Mă gândeam cât de norocos sunt că am reușit să împlinesc atât de repede ce-mi propusesem atunci când mi-am lăsat în urmă familia. Cu gândul acesta am ațipit și am avut un vis neobișnuit. Se făcea că treceam pe lângă palatul împărătesc, când în fața mea apăruă doi ofițeri ai gărzii imperiale, care voiau să mă ia cu ei sus, la palat.

„De ce vreți să mă duceți acolo?”, i-am întrebat, nedumerit.

„Nu te teme”, mi-au răspuns cu blândețe. „Este voia Împăratului!”.

Glasul lor dulce mi-a alungat frica, așa că i-am urmat. Palatul împărătesc era de-o frumusețe fără seamăn. Am zăbovit puțin la intrare, iar ei m-au îmbrăcat cu un veșmânt alb ca neaua, din țesătură de lumină.

„De-acum înainte vei sluji aici!”, mi-au spus ei și m-au dus să mă închin Împăratului.

Apoi m-am trezit. Însă atât de mult mi s-au întipărit în suflet cele văzute și auzite, încât negustoria nu mă mai atrage deloc. Nu-mi mai stă mintea la lucru, ci mă gândesc într-una la visul acesta. Aud neîncetat înlăuntrul meu, ca și cum mi s-ar repeta la nesfârșit porunca: „De-acum înainte vei sluji aici!”. Starea mea din lăuntru, dar și cea din afară mi s-au schimbat cu de-săvârșire. Nu mă mai preocupă nimic din cele pământești. Dar nu știu ce vrea să însemne visul acesta și nu știu nici ce trebuie să fac. De aceea mi-am pierdut veselia și stau tot timpul pe gânduri.

Ascultându-i povestea lui Francisc, cele două surori au înțeles tâlcul visului.

– la cartea aceasta, i-au spus, dăruindu-i „Viețile Sfinților”. Îți va fi de mare folos! A scris-o Cuviosul Nicodim Aghioritul, cel ce a trăit nu demult în Sfântul Munte. Vei afla în ea minunate vieți de sfinți, cuvioși și mucenici. Negreșit îți va da răspunsul la nedumerirea ta.

Citind cartea, sufletul lui Francisc a fost adânc mișcat: „Chiar au existat asemenea oameni, care s-au nevoit atât de aspru întreaga lor viață doar pentru dragostea lui Dumnezeu?”, se întreba, minunându-se de unul singur.

Înima lui Francisc se umplu de lumină. Alergă de îndată la duhovnic, mărturisindu-și cu lacrimi toate păcatele. Sufletul i s-a aprins de un mare dor pentru Dumnezeu. „La ce bun negoțul?! La ce bun banii?!”, își zicea el. „Mai bine să adun bogăție în Ceruri!”. Încetul cu încetul, a renunțat la preocupările materiale, lucrând doar atât cât să-și câștige pâinea. Avea acum mai puține griji și putea să se dăruiască mai mult rugăciunii și păzirii minții.

Pe zi ce trecea, dorul lui după Dumnezeu creștea și-l mistuia, umplându-l de dragoste dumnezeiescă. Astfel, nu zăbovi mai mult și se hotărî să se facă monah. Dar înainte se gândi: „Știu că monahii țin post aspru, priveghează noaptea și se roagă neîncetat. Ia să văd dacă sunt și eu în stare să trăiesc ca ei!”.

Așa că începu să postească, mâncând în fiecare zi doar puțină pâine cu apă. Purta haine simple, iar banii pe care-i câștiga îi împărțea săracilor. Când avea timp, se ducea într-un loc retras, departe de zgomotul orașului. Îi plăcea să urce pe un munte din apropierea Atenei, unde găsisese o mănăstire pustie. Acolo petrecea multă vreme în rugăciune, fără ca nimeni și nimic să-l tulbure. Impresionat de cuvioșii care se nevoiseră toată viața pe un stâlp, numai pentru a fi mai aproape de Dumnezeu, se silea să le urmeze, stând noaptea întreagă pe o creangă de copac. Odată s-a urcat într-un migdal și, ostenit fiind, a așipit în timp ce se ruga. Când s-a trezit, era deja acoperit de-o plapumă diafană de nea, strălucind în razele lunii ca o mantie de mărgăritare!

După doi ani în care și-a pus puterile la încercare, încredințându-se că are tărie să viețuiască asemenea sihaștrilor de odinioară, s-a hotărât să-și împinească dorul inimii, căutând o mănăstire. După ce sora lui, 'Erghina, s-a căsătorit, Francisc s-a întors acasă să-și revadă mama și să primească binecuvântarea ei. Maria se bucură din tot sufletul de hotărârea fiului său, iar Francisc își luă zborul ca un vultur însetat de înălțimi, mergând în Sfântul Munte, Grădina Maicii Domnului. Era anul 1921, iar Francisc mergea acum pe 24 de ani.

Când a pus piciorul pe binecuvântatul pământ al Athosului, sufletul i-a tresăltat, străbătut de-un fior dumnezeiesc. „O, Doamne! Acesta-i locul unde au trăit, s-au rugat și l-au dat slavă lui Dumnezeu atâția cuvioși, care s-au făcut îngeri pământești și oameni cerești!”, își zice el, în timp ce pe dinainte i se perindau viețile sfinților pe care le citise. Focul aprins înlăuntrul său îi mistuia inima. Din clipa aceea, a început să cutreiere neobosit Sfântul Munte în lung și-n lat, urcând până în vârful Athon, ca să întâlnească sfinți nevoitori. Cercetă toate peșterile, văile, pădurile și pustiile.

Așa cum aleargă cerbul însetat după apa limpede de izvor, tot așa alerga și Francisc al nostru prin Grădina Maicii Domnului, căutând un Stareț văzător de Dumnezeu, pentru a-și potoli setea fierbinte după Domnul.

Din cartea primită aflate că sfinții se desfătau de dulceața Rugăciunii lui Iisus. Voia cu orice preț să o deprindă și el.

Copii, știți voi oare cum este Dumnezeu? L-ați văzut voi vreodată? Dar oare știți cum am putea și noi să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Veți spune, pesemne, că nu e cu putință așa ceva. Dar iată cum e cu putință: un Părinte i-a spus odată unei copile de 3-4 anișori să spună rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” de cinci ori în drum spre grădiniță, și la întoarcere de încă cinci ori. Duminica următoare s-au reîntâlnit, iar Părintele a întrebat-o: „Ei, ai spus rugăciunea așa cum te-am învățat?”.

Fetița i-a răspuns bucuroasă că da. Atunci Părintele i-a spus: „De-acum înainte să o spui de zece ori când pleci la grădiniță, și tot așa când te întorci. Bine?”. „Da”, îi răspunse copila.

După încă o săptămână, Părintele o întrebă iarăși dacă a spus rugăciunea. Fetița încuviință. „De zece ori?”, o iscodi Părintele. Fetița atunci îi răspunse: „Nu, eu nu am spus-o, ci doar am ascultat-o”. „Cum așa?”, întrebă Părintele. „Păi, o spune cineva aici”, răspunse ea, arătând spre inimioară, „și eu numai o ascult. Și e foarte dulce, nu mă mai satur!”.

Ce se întâmplase? Harul lui Dumnezeu o cercetase pe fetiță, înzestrând-o cu darul Rugăciunii neîncetate, pentru ascultarea și curăția inimii ei. Dragi copii, harul este mai dulce decât mierea și te bucură mai mult decât dacă ai avea o cofetărie numai a ta! Copila L-a cunoscut într-o măsură oarecare pe Dumnezeu. Așa Îl putem cunoaște și noi, prin rugăciune și prin celelalte fapte bune. Dumnezeu este Tatăl nostru, iar prin rugăciune vorbim cu El.

Este oare undeva mai bine ca în brațele mamei sau ale tatei? Ați văzut singuri cât vă bucurați când sunteți în brațele lor. De ce? Pentru că și voi îi iubiți, și ei vă iubesc. Așa se întâmplă și cu Dumnezeu. El ne iubește foarte mult și, atunci când ne rugăm, suntem în brațele Lui și nimeni nu ne poate face nici un rău. Când suntem în brațele Lui simțim o mare bucurie și nu mai vrem nimic altceva.

Așa și Francisc Îl iubea foarte mult pe Dumnezeu și voia ca zi și noapte să-L simtă aproape și să nu se despartă de El niciodată.

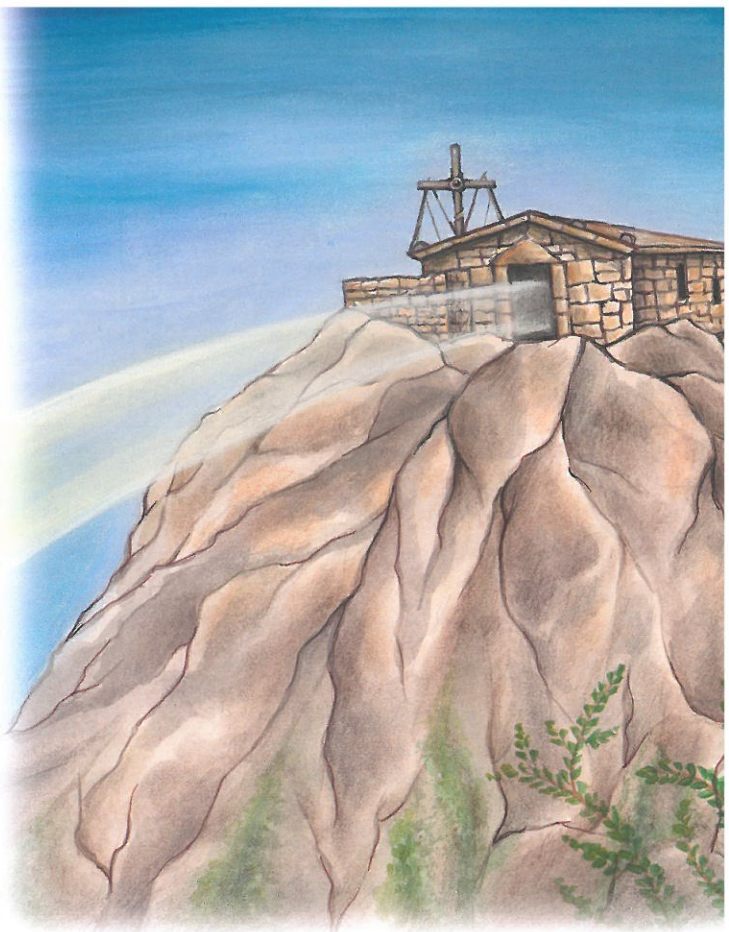
Avea însă nevoie să facă ascultare de un Stareț bun, care își curățise la rândul său inima și primise darul Rugăciunii neîncetate, așa cum făcuse și fetița. Un astfel de om era însă greu de găsit în acele vremuri chiar și în Sfântul Munte, pentru că tradiția acestei Rugăciuni se pierduse în mănăstiri. Mulți ani după aceea, într-o scrisoare trimisă către unul din ucenicii săi, el însuși povestește cum s-au întâmplat toate:

– Înainte de a rămâne lângă Starețul meu, mergeam în fiecare după-amiază câte două-trei ore în pustie, acolo unde umblă doar fiarele sălbatice, ca să mă rog netulburat. O imploram pe Preasfânta Maică și pe Mântuitorul să-mi dea darul Rugăciunii despre care vorbesc sfinții în Filocalie.

Într-o zi, ridicându-mi ochii la bisericuța „Schimbării la Față a Domnului” din vârful Athonului, am început să-L rog pe Dumnezeu cu aceste cuvinte: „Doamne, precum Te-ai schimbat la Față înaintea ucenicilor Tăi, schimbă și sufletul meu. Curățește-mă de păcate, liniștește-mi inima, ajută-mă să mă rog cu luare-aminte, căci mintea mea se împrăstie, despărțindu-se de Tine!”.

Atunci, o rază luminoasă, o adiere lină, plină de bună-mireasmă, s-a pogorât din bisericuța „Schimbării la Față” și mi-a pătruns în inimă. M-am umplut de bucurie, de lumină, de dragoste dumnezeiască! Simțeam atâta fericire, încât mă gândeam: „Acesta este Raiul!”. Vedeam înlăuntrul meu cum Rugăciunea se spune de la sine, fără nici o osteneală din partea mea. Aceasta este Rugăciunea inimii despre care am citit în Filocalie!

Inima lui era acum ca un motoraș care se încălzise și mergea de la sine. Pentru dragostea sa nemărginită pentru Dumnezeu, Tatăl

nostru, i s-a încredințat darul Rugăciunii neîncetate la vârsta de numai 24 de ani. Mulți primesc acest mare dar la capătul unei vieți întregi de nevoie.

În acea vreme, a ajuns în Sfântul Munte și Părintele Arsenie, un călugăr care venise din Ierusalim, de la Sfintele Locuri. Părintele Arsenie se trăgea din Asia Mică, ținutul Pontului. Sufletul său minunat ardea de dorul rugăciunii. Odată ajuns în Athos, a auzit de Francisc, un tânăr asemenea lui, care iubea la fel de mult rugăciunea, așa că l-a căutat de îndată.

– Francisc, frățioare, ce faci aici, în peștera asta? Ai aflat Rugăciunea minții? l-a întrebat el cu simplitate.

Francisc a fost surprins de nevinovăția acestui monah necunoscut.

– De ce vrei să știi dacă am aflat Rugăciunea minții?

– Păi, și eu sunt în căutarea ei. De-aceea am plecat din Ierusalim și am venit aici.

– Părinte, eu am venit aici ca să-mi plâng păcatele, îi spuse atunci Francisc. Rugăciunea e darul lui Dumnezeu.

– Mă primești să mă nevoiesc și eu împreună cu tine?

– Dar o să poți?

– O să pot!

– Te rogi? Faci metanii? Plângi pentru păcatele tale?

– Nu plâng... Metanii și rugăciune fac, dar lacrimi nu am...

– Să-ți plângi păcatele cu râuri de lacrimi! îi spuse cu glas hotărât Francisc.

– Asta înseamnă că mă primești? Uite, ți-am adus un pic de pesmet și câteva smochine, îi spuse Părintele Arsenie, oferindu-i bucuroș darurile de la Ierusalim.

„E un om bun, un suflet simplu!”, se gândi Francisc și-i spuse:

– Rămâi cu mine! Vom face nevoie înă împreună.

Din ziua aceea, cei doi nu s-au mai despărțit niciodată. Cu timpul au ajuns ca un singur suflet în două trupuri. Au găsit apoi și

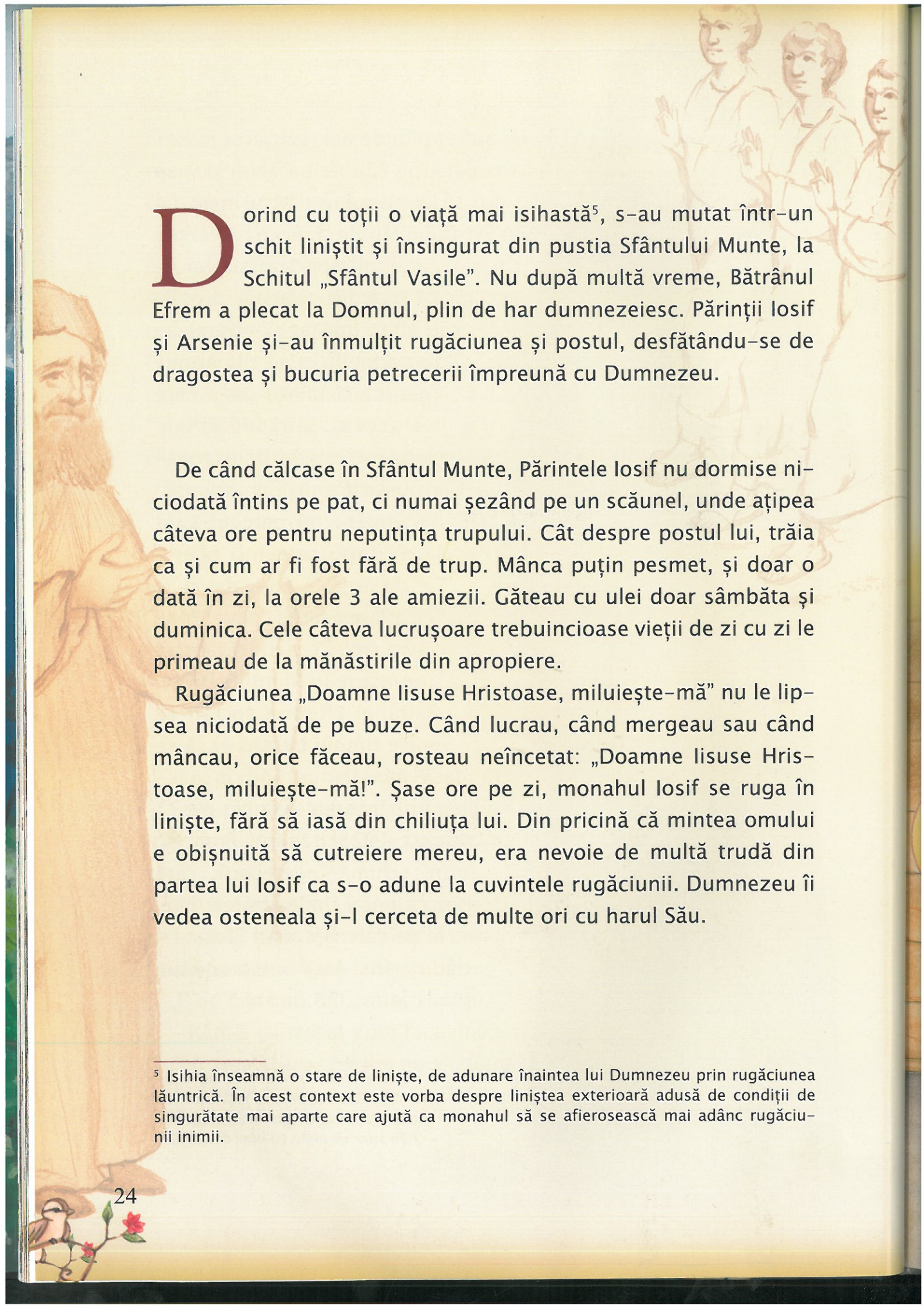

un Stareț plin de har, viețuitor în Katunakia⁴, pe Părintele Efrem, și s-au dus să locuiască cu dânsul în pustia Sfântului Munte. Francisc și Arsenie l-au îngijit pe Starețul lor cu multă osârdie. Găteau, deretiau și au învățat să-i înțeleagă dorințele și să i le împlinească dinainte de-a cere el ceva. Bătrânul Efrem, adânc mișcat de dragostea ucenicilor, spunea: „Îngeri, nu oameni sunt Părinții care-mi poartă de grijă!”.

Trecuseră deja patru ani de când Francisc ajunsese în Sfântul Munte. Bătrânul Efrem a socotit că venise timpul pentru el să se facă monah, intrând în oastea Împăratului. Așa că, pe 31 August 1925, tânărul Francisc primi schima îngerească, care este ca un al doilea botez. Numele pe care Bătrânul Efrem i-l dădu a fost Iosif schimonahul. Avea atunci 28 de ani.

⁴ Masiv stâncos din partea de Sud-Vest a Sfântului Munte, loc aspru de nevoie pentru pustnici, ale căror chilii sunt ca niște cuiburi de vulturi.

Dorind cu toții o viață mai isihastă⁵, s-au mutat într-un schit liniștit și însingurat din pustia Sfântului Munte, la Schitul „Sfântul Vasile”. Nu după multă vreme, Bătrânul Efrem a plecat la Domnul, plin de har dumnezeiesc. Părinții Iosif și Arsenie și-au înmulțit rugăciunea și postul, desfătându-se de dragostea și bucuria petrecerii împreună cu Dumnezeu.

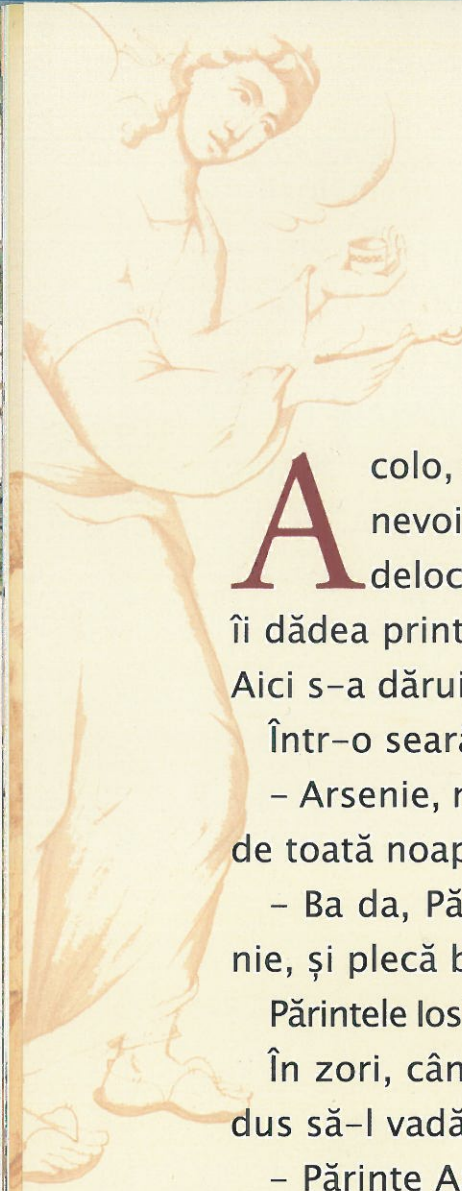
De când călcase în Sfântul Munte, Părintele Iosif nu dormise niciodată întins pe pat, ci numai șezând pe un scăunel, unde așipea câteva ore pentru neputința trupului. Cât despre postul lui, trăia ca și cum ar fi fost fără de trup. Mânca puțin pesmet, și doar o dată în zi, la orele 3 ale amiezii. Găteau cu ulei doar sâmbăta și duminica. Cele câteva lucrușoare trebuincioase vieții de zi cu zi le primeau de la mănăstirile din apropiere.

Rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” nu le lipsea niciodată de pe buze. Când lucrau, când mergeau sau când mâncau, orice făceau, rosteau neîncetat: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”. Șase ore pe zi, monahul Iosif se ruga în liniște, fără să iasă din chiliuța lui. Din pricină că mintea omului e obișnuită să cutreiere mereu, era nevoie de multă trudă din partea lui Iosif ca s-o adune la cuvintele rugăciunii. Dumnezeu îi vedea osteneala și-l cerceta de multe ori cu harul Său.

⁵ Isihia înseamnă o stare de liniște, de adunare înaintea lui Dumnezeu prin rugăciunea lăuntrică. În acest context este vorba despre liniștea exterioară adusă de condiții de singurătate mai aparte care ajută ca monahul să se afierosească mai adânc rugăciunii inimii.

Odată, în apropierea praznicului Bobotezei, Părintele Iosif era în chilia sa, spunând Rugăciunea. La miezul nopții, o lumină foarte strălucitoare îi umplu cămăruța, și înaintea lui au apărut trei copilași minunați, toți de-aceeași statură, aceeași îmbrăcăminte și același chip. Erau îngerii lui Dumnezeu. Pli-ni de bucurie, s-au apropiat de Părintele Iosif, cântând: „Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați îmbrăcat. Aliluia!”. Cu mânuța stângă se sprijineau unul de celălalt, iar cu dreapta binecuvântau, așa cum binecuvântează preotul. Părintele Iosif, plin de uimire, se întreba cum de-au învățat copilașii, atât de mici fiind, să cânte așa de frumos și să binecuvânteze. După ce au cântat de trei ori, lumina s-a depărtat și copiii s-au făcut nevăzuți. Mult timp după aceea, Iosif a simțit o mângâiere ce-rească și o bucurie negrăită, care-l făcea să uite de toate cele pământești.

Acolo, la Schitul „Sfântul Vasile”, Cuviosul a săvârșit și o altă nevoință. S-a închis un an întreg în chilia lui fără să iasă deloc, vrând să fie singur cu Dumnezeu. Părintele Arsenie îi dădea printr-o fereastră puținel pesmet de care avea nevoie. Aici s-a dăruit zi și noapte rugăciunii pentru întreaga lume.

Într-o seară, Părintele Iosif i-a spus Părintelui Arsenie:

– Arsenie, mâine e mare praznic. La mănăstire avem priveghere de toată noaptea. Nu mergi și tu să te împărtășești?

– Ba da, Părinte! Să fie binecuvântat! răspunse Părintele Arsenie, și plecă bucuros la slujbă.

Părintele Iosif rămase singur în chilia sa, rugându-se cu multă dorire.

În zori, când s-a întors de la priveghere, monahul Arsenie s-a dus să-l vadă pe Cuviosul Iosif.

– Părinte Arsenie, îi zise Iosif, îți voi spune ce mi-a descoperit Dumnezeu în noaptea aceasta. Mi-a arătat că tot ce facem pentru El va fi de mii de ori răsplătit. Am avut o vedere dumnezeiască! Ieri, după ce ai plecat la priveghere, am început să mă rog. Simțeam o adâncă mâhnire că nu voi putea să mă împărtășesc, și plângeam pentru păcatele mele. Dintr-odată, chilia s-a umplut de Lumină cerească, acoperișul colibei s-a deschis și un înger al Domnului s-a pogorât înaintea mea. Avea înfățișarea ca de fulger și cu greu puteam să-l privesc. A scos de la pieptul său o cutiuță rotundă, plină de lumină, pe care a deschis-o cu multă evlavie, făcându-mi semn să mă apropii. Am înțeles de îndată că îngerul Domnului venise să-mi aducă Sfânta Împărtășanie, după care sufletul meu înseta, vărsând lacrimi fierbinți. A luat din cutiuță cu lingurița o părticică din Cinstitul Trup și Sânge al Domnului și m-a împărtășit, spunând: „Se împărtășește robul lui Dumnezeu,

Iosif schimonahul". Apoi mi-a zâmbit cu blândețe, a închis cutiuța și s-a înălțat ușor la cer. Atâta bucurie și desfătare simt de-atunci, cum nu am mai simțit în viața mea!

Pe când locuia la Schitul „Sfântul Vasile”, Dumnezeu i-a dăruit Părintelui Iosif încă o mare bucurie, chemându-l în Muntele Athos pe fratele său mai mic, Nicolae, să se facă monah. La tunderea în schima îngerească, Nicolae a primit numele Atanasie. Erau acum o mică obște de trei monahi. Se dusesse vestea în tot Sfântul Munte despre Cuviosul Iosif și obștea lui. Mulți veneau să-i ceară sfatul cel plin de înțelepciune. Însă, din pricina nenumăraților vizitatori, Cuviosul își pierduse mult-dorita isihie. De aceea, la începutul anului 1938, după aproape zece ani de ședere la „Sfântul Vasile”, cei trei monahi au fost nevoiți să se mute la Schitul „Sfânta Ana Mică”.

Aici li s-au alăturat și alți iubitori de rugăciune și ascultare, adevărați îngeri în trup, care au supt laptele învățăturii dum-

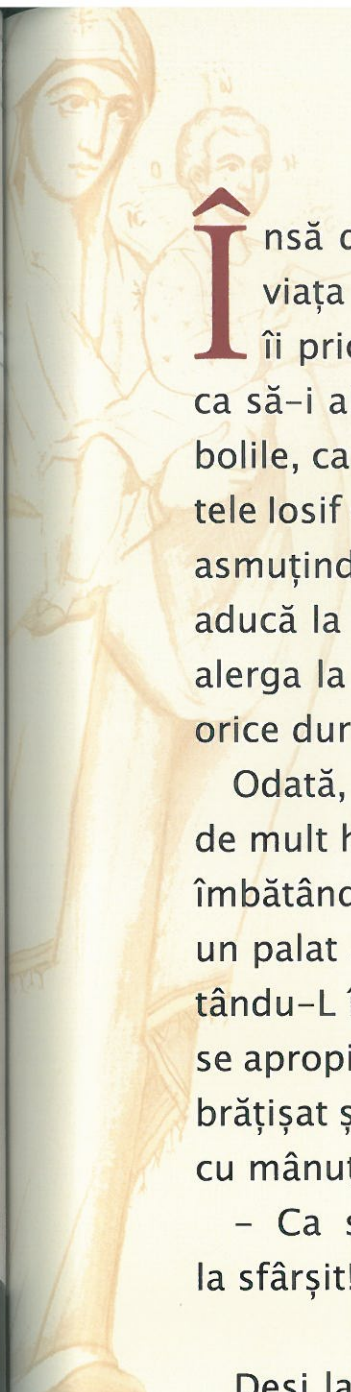

nezeiești, ca să lumineze, la rândul lor, întreaga lume, ca niște făclii. Primul a venit Părintele Iosif din Cipru, apoi Părintele Efrem, care va duce monahismul athonit în îndepărtata Americă și, în cele din urmă, Părintele Haralambie. Cei trei ucenici au rămas alături de Starețul Iosif până la sfârșitul vieții lui.

La „Sfânta Ana Mică”, viața curgea asemenea unui râu lin, în rugăciune și isihie. Cuviosul Iosif iubea nespus isihia, pentru că astfel se putea ruga fără risipire. De aceea a primit numele de „Isihastul”. Stăruind în rugăciune și în dragostea de Dumnezeu și de oameni, a reușit să atragă asupra sa harul Sfântului Duh, care l-a curățit de toate păcatele. În inima lui împărăția de-acum pacea lui Hristos.

Însă diavolul, vrăjmașul mântuirii noastre, nu răbda să vadă viața plăcută lui Dumnezeu a Cuviosului Iosif. Ros de pizmă, îi pricinuia multe necazuri, războindu-l uneori cu gândurile, ca să-i abată mintea de la rugăciune, iar alteori doborându-l cu bolile, ca să-l facă să renunțe la rugăciune. Văzând însă că Părintele Iosif continua să se lupte cu aceeași râvnă, a schimbat tactica, asmuțindu-i pe oameni împotriva sa, ca să-l mârșească și să-l aducă la deznădejde. În aceste clipe de grea încercare, Cuviosul alerga la preadulcea Maică a lui Hristos, care-l scăpa mereu din orice durere.

Odată, în timp ce se ruga Maicii Domnului, inima i se umplu de mult har. Simți că sufletul îi este răpit în Raiul cel preafrumos, îmbătându-se de mireasma florilor cerești. În mijlocul Raiului era un palat alb ca lumina lunii. Aici o văzu pe Maica Domnului purtându-L în brațe pe Pruncul Iisus. Cuviosul s-a apropiat așa cum se apropie un copilăș de mama lui, iar Preasfânta Fecioară l-a îmbrățișat și l-a sărutat ca pe fiul ei. Apoi Pruncul Iisus l-a mângâiat cu mânuța Lui, spunându-i:

– Ca să dobândești bucuria Raiului, trebuie să rabzi până la sfârșit!

Deși la „Sfânta Ana Mică” locul era prielnic vieții duhovnicești, totuși, din pricina multor lipsuri și a condițiilor grele de trai, nu după multă vreme, sănătatea monahilor tineri a început să se subrezească. Unii chiar au căzut la pat. Dumnezeu l-a înștiințat atunci pe Cuviosul Iosif că trebuie să se mute la o altitudine mai joasă, unde este o climă mai caldă. Astfel, după 15 ani, în anul 1953, Cuviosul Iosif împreună cu obștea și-a schimbat din nou locul, așezându-se cu toții la Nea Skiti. Aici, după alți șase ani de nevoințe isihaste, Starețul își dădu sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Si iată cum rânduie Dumnezeu aceasta:

La începutul anului 1959, Cuviosul Iosif simți că respirația îi devine din ce în ce mai grea. Bucuros, îl chemă pe Părintele Arsenie și-i spuse:

– Arsenie, iată binecuvântarea lui Dumnezeu! În sfârșit, mă cheamă la El!

– Ce vrei să spui, Părintele meu? întrebă nedumerit bătrânul. Cuviosul, arătând spre piept, îi răspunse:

– Parcă simt aici un junghi! O, Măicuța Domnului, ia-mă mai repede la tine! zise el, făcându-și semnul sfintei cruci în dreptul inimii, cu nădejdea că se va despărți în curând de această viață.

Cu cât treceau zilele, cu atât starea i se agrava. La începutul lui august, l-a chemat la sine pe Părintele Efrem, întrebându-l:

– Fiule, oare în care din zilele săptămânii va fi praznicul Adormirii Măicuței mele?

Părintele Efrem cercetă calendarul și îi spuse ziua.

– Atunci voi părăsi lumea aceasta, șopti Bătrânul. Să-mi pregătești, fiule, hainele de înmormântare. Poate le veți rătăci atunci și, de nu le veți găsi, o să vă mâhniți. Acolo am rasa, dincolo dulama⁶, acolo brâul și schima⁷. Adu-le aici, fiul meu, ca să le ai aproape când va veni ceasul.

Se pregătea pentru moarte cum se pregătesc alții pentru a pleca în vacanță. Cu harul lui Dumnezeu, gândul despărțirii de lumea aceasta nu-l înfricoșa, dimpotrivă, îi aducea bucurie. Ziua morții era pentru el un eveniment așteptat cu nerăbdare, ca o aniversare.

– În ajunul Praznicului Maicii Domnului să ai grijă să cumperi un pepene. Să iei și puțină brânză. Și să frământai o pâine proaspătă și mare. Să le împarți Părinților câte-o lumânare și o metanie, ca să mă pomenească. Și să mă îngropați acolo! spuse Starețul, arătându-i Părintelui Efrem locul.

⁶ Haină neagră și lungă pe care o poartă călugării sub rasă.

⁷ Pânză neagră, purtată de monahi, ce are brodată pe ea Sfânta Cruce.

Fusese vestit de Maica Domnului că-l va lua în ziua prăznirii Adormirii ei, iar Cuviosul Iosif aștepta cu dorire acea zi binecuvântată.

Și iată că sosi și dimineața praznicului. Se luminase deja de ziuă și Bătrânul începu să se neliniștească. La un moment dat, îi spuse Părintelui Efrem:

– Fiule, soarele s-a ridicat pe cer și nu înțeleg de ce nu m-a luat încă Dumnezeu... Nu cumva Și-a schimbat hotărârea? De ce întârzie? Soarele e sus, iar eu trebuia să fi plecat deja!

Bătrânul aștepta să se ducă la Domnul după revărsatul zorilor, dar timpul trecea și nu se întâmpla nimic.

– Părinte Stareț, nu vă necăjiți! O să ne rugăm și noi și veți pleca în curând, l-a încredințat Părintele Efrem, nerăbdând să-l vadă întristat.

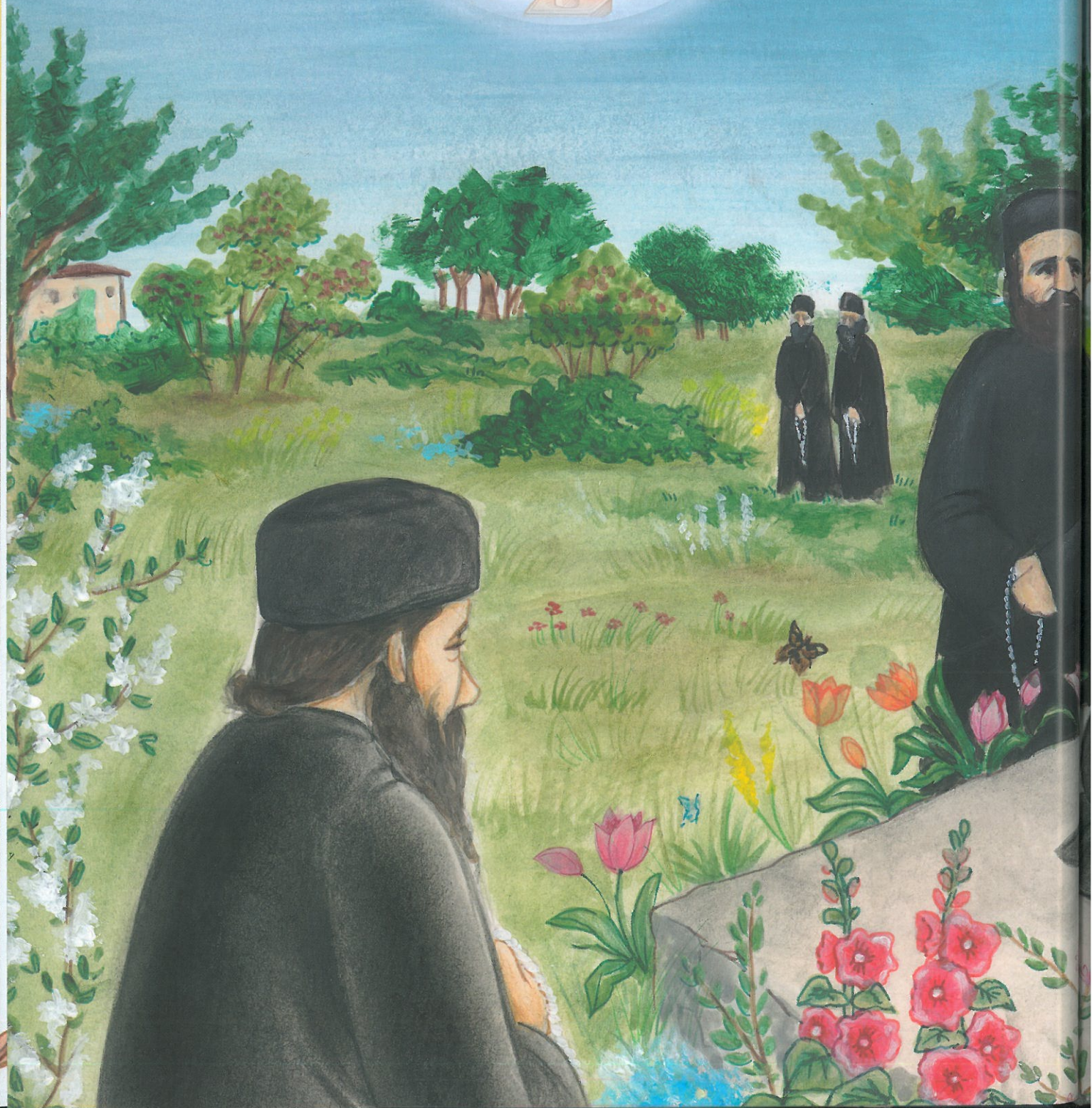
– Cheamă-i pe Părinți, să vină să le dau ultima binecuvântare! îi spuse Bătrânul.

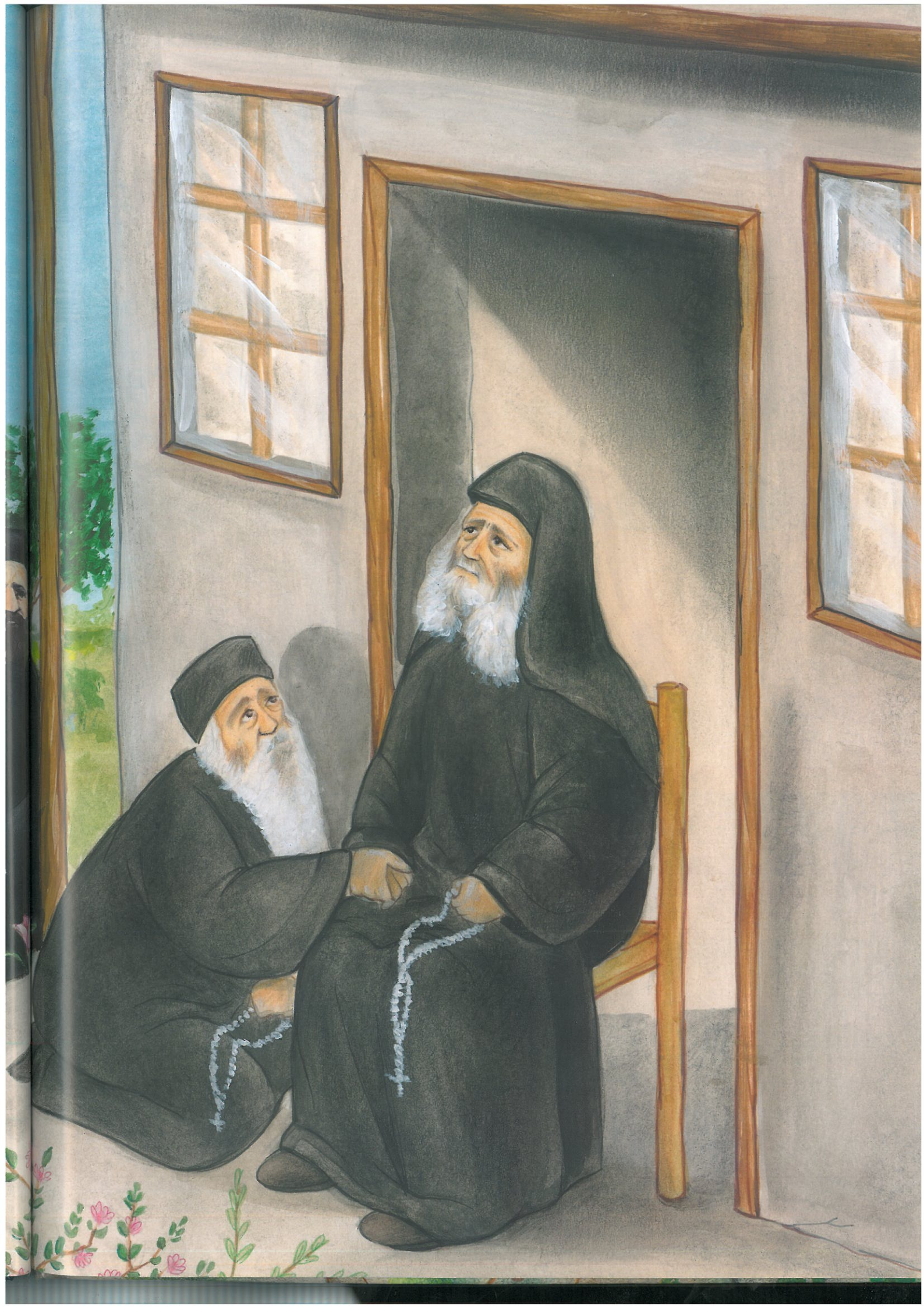
– Părinților! Veniți de luați binecuvântarea iubitului nostru Stareț! Iată, pleacă la Domnul! strigă Părintele Efrem.

Părinții au venit într-un suflet și, după ce Cuviosul i-a binecuvântat, le-a spus:

– Mergeți și faceți fiecare rugăciune cu metanierul ca să mă duc mai repede! Mă grăbesc să ajung la Mântuitorul Hristos!

Și așa s-a petrecut. Cu durere în suflet că-și pierdeau preabunul Părinte, ucenicii au început să se roage, căci știau că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Deodată, Cuviosul își aținti privirea către cer. Vedeă pe cineva venind.

Apoi se întoarse către Părinți și, plin de dor dumnezeiesc, șopti:

– Părinților, mă duc! Mi s-a împlinit în sfârșit dorirea! Bine-cuvântați și mă iertați!

I-a strâns apoi mâna iubitului său frate Arsenie, în semn de rămas-bun, și s-a dus să-L întâlnească pe Mântuitorul lui cel iubit. Maica Domnului l-a luat așa cum îi făgăduise, în ziua praznicului Adormirii ei, pe 15 August 1959. Cuviosul Iosif Isihastul avea atunci 62 de ani.

Îndată după adormirea Starețului, ucenicii săi, în loc să se simtă întristați din pricina despărțirii de iubitul lor Părinte duhovnicesc, trăiau bucuria Învierii. Această bucurie nu a încetat niciodată, căci amintirea plină de har a minunatului lor Părinte i-a însoțit pretutindeni. Dumnezeu îi încredința astfel că Starețul Iosif a avut o viață bineplăcută Lui, dobândind cununa sfințeniei.

Cuvioase Părinte Iosif, roagă-te pentru noi!

Dor ceresc

VERSURI DE DRAGOSTE CĂTRE MIRELE IISUS

Iisuse al meu preadulce, balsam al sufletului meu,
Dragostea inimii mele și aerul ce îl respir mereu,
Lumină dulce, înțelegătoare, iubirea și tăria mea,
Dorul vieții mele și minunată dragostea mea;

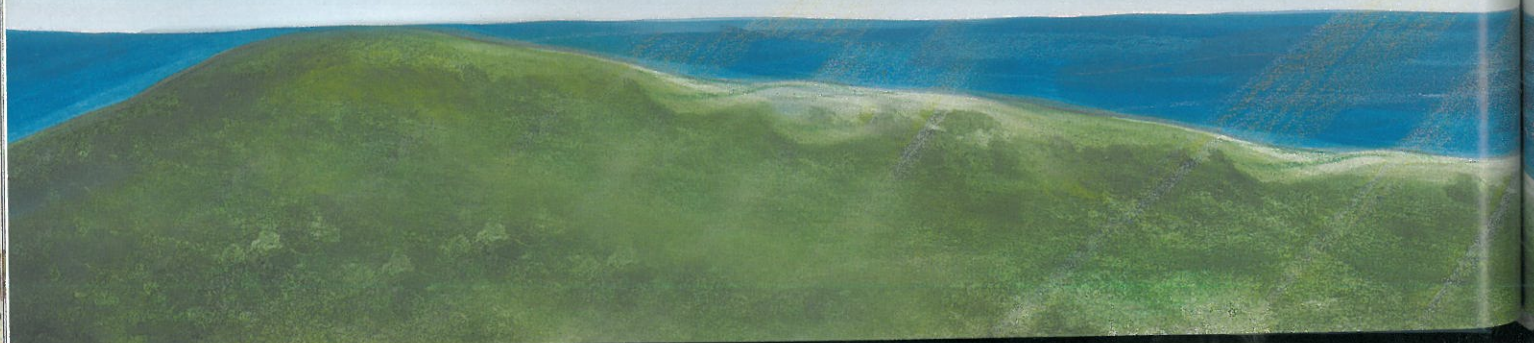

Credința și nădejdea, preadulce dragostea mea,
Mântuitorul meu dorit și caldă mângâierea mea.
Vino, dulcea mea răsuflare, vino, viață divină,
Vino, preadulce veselie, a ochilor mei lumină.

Cuprins de foc, Te caut în cer să văd că ești,
Și de tresalți, pricep că-n mine Te găsești.
Săltarea Ta mă arde și nu mai vreau nicicum
Să port un trup de tină și-aici, jos, să rămân.

De multe ori greșesc, Te umplu de-tristare și mâhnire,
Însă Tu nu ții supărarea și iarăși îmi arăți a Ta iubire.
O, cât de dulce ești, Hristoase-al meu preabun și Dumnezeu,
Dar de mă părăsești, îndată eu Te uit, o, Doamne-al meu.

Să mă povățuiești și să mă luminezi nu înceta,
Așa cum știi, du-mi pașii către voia Ta!

... din poeziile lui Gheron Iosif

CĂTRE STĂPÂNA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

Măicuța mea cea dulce, Maică a tuturor și-mpărăteasă,
A noastră mântuire și-a lumii-ntregi Crăiasă,
Singura mea nădejde, singura mea desfătare,
De Dumnezeu Născătoare Marie, a mea dulce alinare.

A raiului mireasmă și-a cerului lumină,
Pentru toți sfinții ești frumusețe deplină;
Zămislirea ta e minunată și nașterea preasfântă,
Creșterea și hrănirea doar de proroci știută.

O, nepătată porumbiță, de mână îngerească
Hrănită-n Sfânta Sfintelor cu mana cea cerească,
De sus ești rânduiește iar să ne slobozești
De-a iadului robie și să ne mântuiești.

Că toate poți, lui Dumnezeu fiindu-i Născătoare,
Împărăteasa îngerilor și decât toți mai mare.
Ascultă rugăciunea mea, Maică Dumnezeiască,
Și luminează-mi negura, preadulcea mea Crăiasă.

O, dor al sufletului meu, de Dumnezeu Născătoare,
Curata mea nădejde, singura mea mângâietoare,
Să nu mă lepezi, rogu-te, păzește-mă, Stăpână,
Și-n sânurile lui Hristos tu poartă-mă de mână.

Întâmplări hazlii...
și pline de tâlc!

GREVA FOAMEI!

Părintele Atanasie, fratele după trup al Cuviosului Iosif, avea o neputință. Îi venea foarte greu să alunge gândurile rele cu care îl tulbura cel viclean. Adesea, din pricina războiului gândurilor, se purta ca un copil mic. Odată, fiind copleșit de prea multele ispite, a căzut în deznădăjde, strigând cu năduf:

– Gata! Nu mai pot să îndur! Ispitele nu se mai sfârșesc! Mai bine mor!

– Și ce-ai de gând să faci? îl întreabă Cuviosul Iosif.

– O să fac greva foamei!

– Fie după voia ta! îi spuse Cuviosul, care pricepu că prin cuvintele nu-l va face să se răzgândească.

Și într-adevăr, timp de șapte zile, Părintele Atanasie nu a mai mâncat nimic.

– Atanasie, ia de mănâncă și tu ceva! îl îndemna în fiecare zi Starețul Iosif.

– Nu! Lasă potaia să moară! răspundea încăpățânat ca un copil Părintele Atanasie, referindu-se la sine.

După o săptămână, văzând că Atanasie nu renunță la gândul său, Cuviosul Iosif și-a dat seama că trebuie să facă ceva până nu-i prea târziu. „Las' că-l învăț eu minte!”, își spuse atunci, și se duse la Arsenie.

– Părinte Arsenie, nu ne faci sfinția ta niște gogoși din acelea pufoase și aromate ca în Pont?

– Să fie binecuvântat, Gheronda! îi răspunse Părintele Arsenie, și începu să pregătească aluatul.

Au ieșit atât de parfumate gogoșile Părintelui Arsenie, încât Părinții au mâncat câte două-trei odată! Dintr-un colț, Atanasie îi privea cu jind. În cele din urmă, mireasma de scorțișoară și nucă prăjită l-a învins. N-a mai putut răbda.

– Măi, măi... Văd eu bine că nu mai mor! bombăni el încet, privind lung la farfuria cu gogoși aburinde.

– Păi, atunci ia de mănâncă, îi spuse Cuviosul. Dacă nu mai mori, de ce să nu mănânci?

– Bine, o să mănânc! răspunse hotărât Părintele Atanasie.

– Părinte Arsenie, fă și pentru Părintele Atanasie câteva gogoși. Și unde nu începu Părintele Atanasie să mănânce una, două, trei gogoși... Ajunse până la șapte și nu dădea nici un semn că are de gând se oprească!

– Ei! Tot nu ți-au ajuns? se oțărî la el Părintele Arsenie, care obosise să tot prăjească.

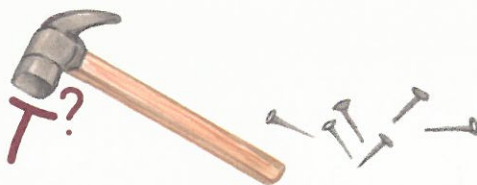
– Părinte Arsenie, dacă mai mărgesc un pic centura, mai pot mânca încă șapte!

– Atunci ia tigaia și fă-ți singur! se înfurie Părintele Arsenie și plecă de acolo.

Planul înțelept al Cuviosului Iosif reușise! Dragostea, experiența și dreapta socotință îl ajutau să-i povățuiască pe frați după măsura și firea fiecăruia.

Și astfel, Părintele Atanasie a primit o lecție. A înțeles că fiecare ispită este îngăduită de Dumnezeu și trebuie înfruntată cu răbdare și rugăciune, fără a cădea în deznădăjde, pentru că în cele din urmă va aduce mult folos.

MEȘTER... NEISCUSI ?

Chiliuța unde stătea Cuviosul Iosif la „Sfânta Ana Mică” se afla pe coasta muntelui, în bătaia vânturilor, a ploii și a ninsorii. Iarna îngheța în întregime. Părinții au stăruit și, în cele din urmă, l-au convins pe Stareț să-i lase să construiască în chilia lui o sobă. S-a oferit să o facă Părintele Iosif cel tânăr, care era priceput în toate.

Cu o seară înainte a luat măsurile, a adunat materialele trebuincioase și, în dimineața următoare, s-a dus să ceară binecuvântarea Starețului pentru a începe lucrul. Vremea era foarte bună.

– Ia să vedem ce ispravă vei face! îi spuse zâmbind Bătrânul, însă Părintele Iosif nu pricepu ce vrea să zică.

Așa că se puse pe treabă, dar vremea se înrăutăți brusc. În plus, la fiecare mișcare întâmpina tot felul de greutatea neașteptate. Ba i se îndoiau cuiele, ba i se rupeau uneltele, ba nu se mai potriveau schițele făcute cu atâta grijă în seara de dinainte! Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns toate acestea, mai bătea și-un vânt păcătos, care-i arunca în ochi tot ce se găsea prin preajmă: nisip, hârtii, până și așchii de lemn ori pilitură de fier.

La început, Părintele Iosif nu bănuia nimic, ci-și tot strângea lucrurile împrăștiate, grăbindu-se să termine ce începuse. Însă, după ce-și lovi toate degetele de la mână, pricepu că la mijloc nu-i lucru curat. Între timp, vremea se înrăutățise atât de mult, încât se văzut silit să-și întrerupă munca. Trecuseră șase ore și nu izbutise să facă mai nimic, în timp ce o lucrare ca aceasta ar fi fost gata în mod obișnuit în numai două ore. Atunci își aduse aminte cuvintele pe care i le spusese Starețul în zori. A alergat tulburat la Cuviosul Iosif, strigând:

– Gheronda, ce se întâmplă aici? Ce-ați vrut să ziceți azi-dimineață?

– Ia spune, tu ce crezi că se întâmplă? îl întrebă zâmbind Cuviosul Iosif, văzându-l atât de necăjit pe tânărul monah.

– A fost ispită, Gheronda. Lucrarea celui viclean.

– Chiar așa! Și știi de ce? Pentru că nu voiam să-mi faceți această sobă. Nu am nevoie să mă lăfăi în căldură. Dar voi ați stăruit și m-ați silit să vă dau binecuvântarea împotriva voii mele. De aceea Domnul a îngăduit ispita.

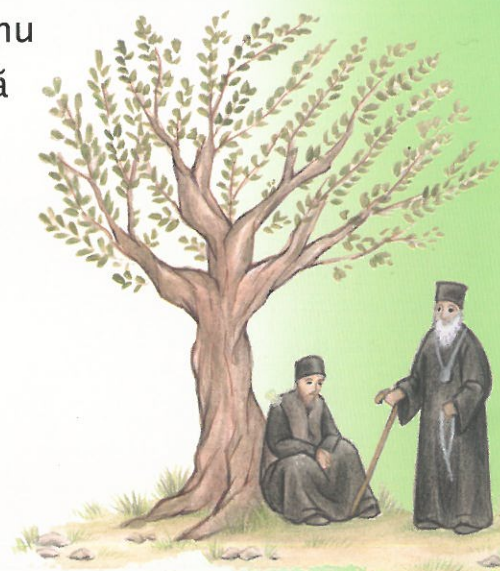
„Așa pățește cel ce crede că părerea lui e mai bună decât a altora și-i silește pe ceilalți s-o accepte”, se gândi Părintele Iosif cel tânăr, după această lecție de viață.

CĂLUGĂRUL "MUT"

Cuviosul Iosif spunea că, atunci când monahul păstrează tăcerea, mintea lui e mai curată în timpul rugăciunii. Odată, vrând să-i dea o lecție Părintelui Efrem, îi încredință câteva scrisori, spunându-i:

– Coboară până în port și dă-i-le căpitanului când va sosi vaporeșul. Dar fii foarte atent: pe drum să nu schimbi o vorbă cu nimeni, indiferent ce s-ar întâmpla! Singurul lucru pe care poți să-l spui, dacă te afli într-o încurcătură, este că nu ai binecuvântare de la Starețul tău să vorbești.

Părintele Efrem a coborât în port. Vaporeșul nu venise încă, așa că s-a retras la loc ferit, sub un măslin, ca nu cumva să se apropie cineva întâmplător și să se vadă silit să vorbească. Deodată, tocmai ce văzu venind spre el un bătrânel cu cârjă, care pe deasupra mai era și episcop! „Ah! Chiar spre mine vine! Ce mă fac acum?!”, se gândi

el neliniștit, și se ascunse degrabă după măslin. Însă bătrânul îl văzuse și se așeză în fața lui, atingându-l ușor cu cârja. „Vai, ce năpastă pe capul meu!”, se tângui în sinea sa Părintele Efrem. „Cum mai scap acum?”. Își lăsă capul în jos și începu să se roage: „Doamne Iisuse Hristoase, izbăvește-mă, ajută-mă! Învață-mă ce să răspund!”.

– De unde ești, călugăre? îl întrebă episcopul.

Părintele Efrem rămase mut.

– Cine-i starețul tău?

Părintele Efrem, tot nimic.

– Câți ani ai? Cum te cheamă? De ce nu vorbești? N-ai limbă-n gură?

„Bre, ce-am pățit?! Eu, un prăpădit de începător, să nu răspund unui episcop de optzeci de ani?!”. Nu a răbdât mai mult. A folosit ultima scăpare:

– Nu am binecuvântare de la Starețul meu să vorbesc.

– Așa, deci! Adică, dacă ți-e foame, nu spui nimic? îl iscodi bătrânelul.

Însă acestea au fost primele și ultimele cuvinte rostite de Părintele Efrem, care voia cu orice preț să păzească ascultarea. Între timp sosise și vaporeșul, așa că a alergat într-un suflet, i-a dat scrisorile căpitanului și, fără să scoată o vorbă, a plecat zburând către schit.

– Ei, călugăre! îl strigă căpitanul, dar Părintele Efrem se făcuse deja nevăzut.

Pentru ascultarea lui desăvârșită față de Starețul său, a ajuns el însuși, mai târziu, un mare Părinte duhovnicesc.

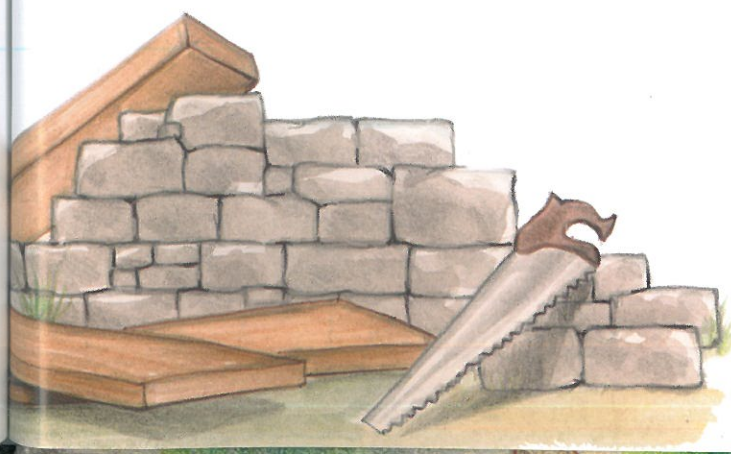
COMANDĂ SPECIALĂ!

O dată Părinții au început să facă reparații la coliba lor de la Nea Skiti. Cuviosul Iosif hotărî să facă o comandă mai mare de materiale de construcție, care ar fi costat mulți bani. Nu-i ceru însă părerea și Părintelui Haralambie, care lucrase în construcții înainte de-a se face călugăr. Cum a aflat de comanda făcută, Haralambie a alergat într-un suflet la Stareț și i-a spus:

– Gheronda, nu trebuia să facem comanda asta! Sunt banii aruncați în vânt! Eu mă pricep la construcții și vă spun că nu avem nevoie de aceste materiale!

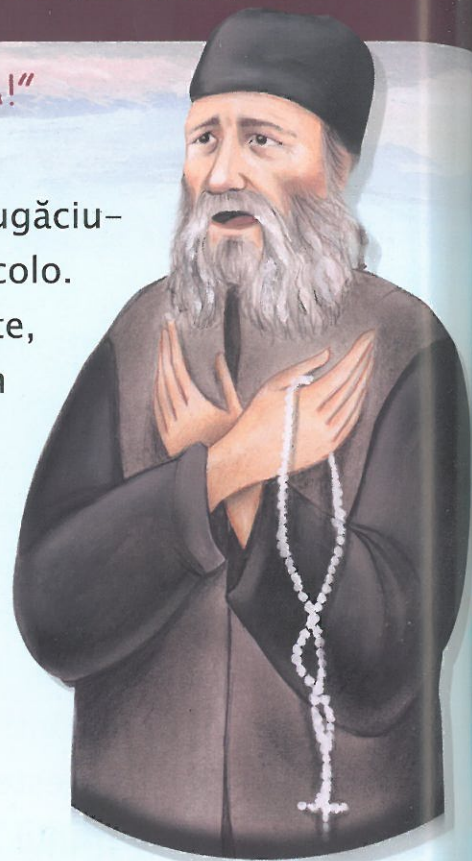
Însă Bătrânul l-a dojenit, vrând să-l învețe ascultarea. Părintele Haralambie, pe atunci frate începător, nu știa cât de important este să asculte fără împotrivire de cuvântul Starețului. Își zise atunci în sinea lui: „Bine, bine... Lasă că o să vă aduceți voi aminte de cuvintele mele când o să vedeți că ați aruncat banii pe apa sâmbetei!”.

Dragi copii, cum credeți că s-a terminat povestea? Într-adevăr, materialele au fost nepotrivite lucrării pentru care fuseseră comandate. Dar peste câteva zile a apărut o altă stricăciune, pentru care materiale s-au potrivit de minune! Nici dacă s-ar fi făcut o comandă specială pentru acea lucrare nu ar fi fost mai potrivită! Atunci Părintele Haralambie a înțeles că ceea ce contează este încrederea în cuvântul povățuitorului luminat de Dumnezeu, iar nu în propria sa minte.

"DOAMNE IISUSE HRISTOASE, MILUIEȘTE-MĂ!"

Îndată ce deschizi ochii, să începi să spui Rugăciunea. Să nu-ți lași mintea să zboare încoace și-ncolo. Când te silești, atunci și Dumnezeu o să-ți ajute, iar rugăciunea ți se va face obișnuință sfântă. În felul acesta, de îndată ce ai deschis ochii, Rugăciunea se rostește, devenind cel mai important lucru din întreaga zi. Astfel se binecuvântează și munca, se sfințesc și buzele, gura, limba, inima, locul, timpul și întreg omul care cheamă Numele lui Hristos.

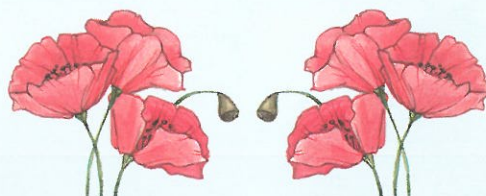
Să te silești pe tine însuși să spui neîncetat rugăciunea, neîncetat! La început să o spui repede, ca să nu aibă timp mintea să umble de colo-colo. Să te rogi doar cu cuvintele: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”. Când săvârșești această lucrare vreme îndelungată, mintea se obișnuiește să o spună, iar tu te îndulcești ca și cum ai avea miere în gură. Și dorești să o spui mereu. Iar dacă o lași, îți pare foarte rău.

Rugăciunea să o spui pretutindeni: stând jos sau în picioare, culcat în pat sau mergând. Nu numai înainte de culcare să te rogi. E nevoie de stăruință: roagă-te la început în picioare, iar când obosești, poți să te așezi. Apoi iarăși ridică-te, ca să nu te ia somnul.

Dacă cineva stăruie spunând Rugăciunea vreme îndelungată, inima i se va face Rai, iar el se va slobozi de patimi, devenind un om ceresc!

INIMĂ DE MAMĂ

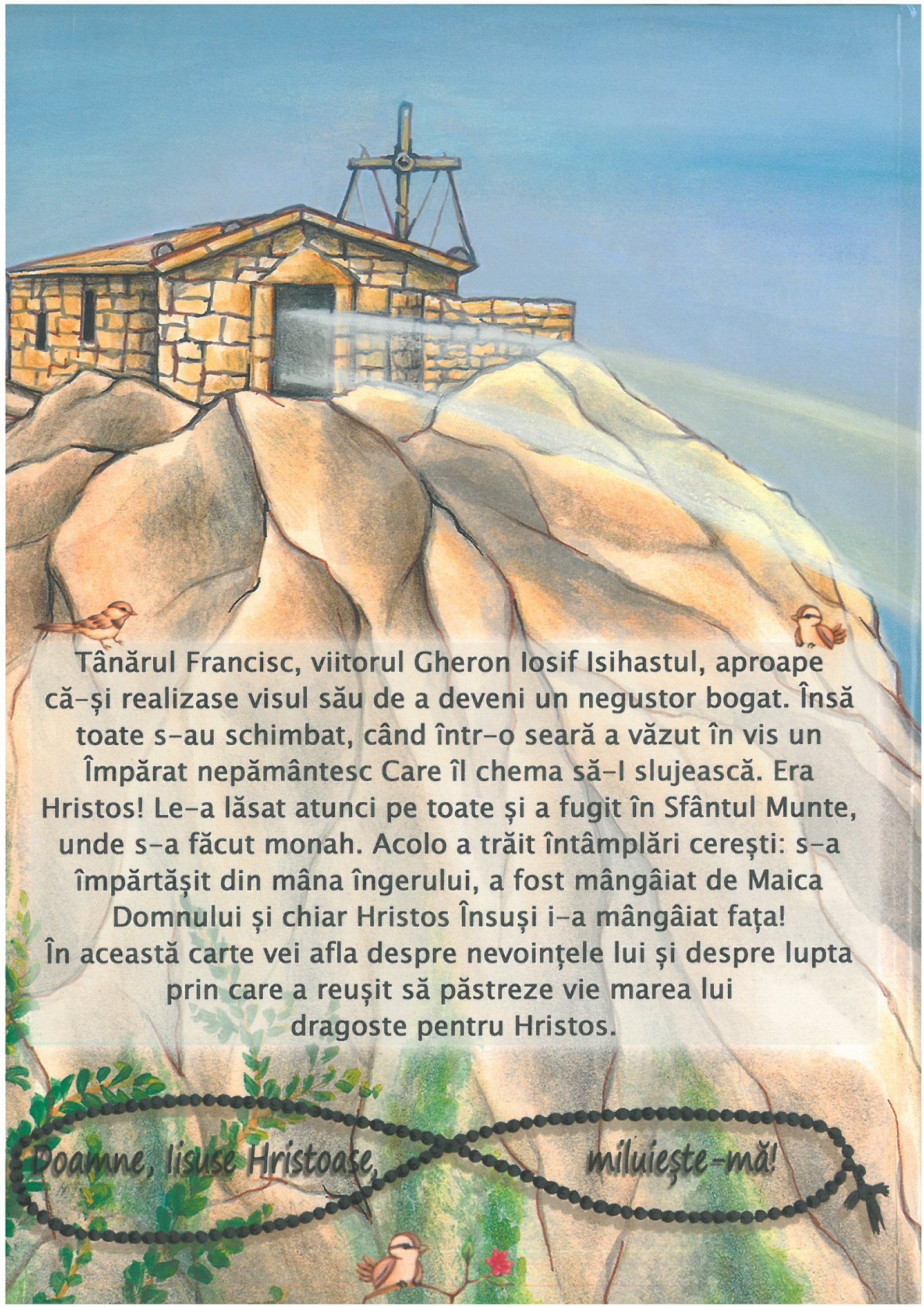
†IOACHIM,

Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

După ruga cea de seară, un copil foarte cuminte,
Adresează mamei sale o-nțeleaptă rugămintă:

„Mami, tu, care știi toate, aș vrea să mă lămurești,
Cine a creat pământul și toate cele cerești?
Cine a făcut oceanul, marea, râul și izvorul?
Și pentru peștii din ape, Cine este creatorul?
Văd în jur multă verdeață, flori frumoase și grădini,
Munți acoperiți de codri, cu tot felul de jivini,
Câmpii cu lanuri bogate și tot soiul de legume,
Încât nimeni nu le știe să le spună clar pe nume.
Am aflat că și pământul ascunde în sânul său
Tot felul de pietre scumpe, gaze, aur, minereu.
Cine-i Meșterul care toate-acestea le-a creat?
Că eu n-am putut reface nici ceasul când s-a stricat!”
Mama, simțindu-și copilul câtă profunzime are,
Îl îmbrățișează tandru, copleșită de mirare.
„Toate-acestea, zise mama, răspunzând fiului său,
Sunt create din iubire de Preabunul Dumnezeu.
De aceea, dragul mamei, atunci când Lui ne rugăm
Îi mulțumim pentru toate, că prin mila Sa viem.”
„Am simțit eu că nu omul sau vreo oarbă întâmplare
A creat tot ce există pe pământ până la soare.”
Nu trece nici o clipită și copilașul, în grabă,
Se uită cu drag la mamă pe care iarăși o-ntreabă:
„Bine, mami, tot ce este, Dumnezeu a conceput,
Dar inima ta, mămico, tot Dumnezeu a făcut?”
Da, tot El, Preamilostivul, Dumnezeu, Cel bun și drept,
Mi-a dat sufletul cel veșnic și mi-a pus inima-n piept.”
Copilul își scaldă chipul în lumină diafană,
Se uită la chipul mamei, ca la Hristos în icoană.
După un timp de gândire, reîncepe să vorbească.
Și spune aceste vorbe de sorginte îngerească:
„Dacă inima ta, mamă, a făcut-o Dumnezeu,
Cred că, la ea Creatorul, a pus tot efortul Său.
În inima ta, măicuță, poate încăpea tot cerul
Că ești mamă iubitoare și te-nvăluie misterul.”

Tânărul Francisc, viitorul Gheron Iosif Isihastul, aproape că-și realizase visul său de a deveni un negustor bogat. Însă toate s-au schimbat, când într-o seară a văzut în vis un Împărat nepământesc Care îl chema să-I slujească. Era Hristos! Le-a lăsat atunci pe toate și a fugit în Sfântul Munte, unde s-a făcut monah. Acolo a trăit întâmplări cerești: s-a împărtășit din mâna îngerului, a fost mângâiat de Maica Domnului și chiar Hristos Însuși i-a mângâiat fața! În această carte vei afla despre nevoințele lui și despre lupta prin care a reușit să păstreze vie marea lui dragoste pentru Hristos.

Doamne, Iisuse Hristoase,

mîluiește-mă!